

Star Dance^{XI}

 Česká televize

Za patnáct let od okamžiku, kdy soutěž StarDance spatřila světlo televizní zábavy v Česku, jí protančilo už osmdesát osm známých osobností. Lidí, pro které tanec většinou nebyl domovskou parketou a kteří se museli hodně otáčet, aby v soutěžním klání obstáli.

Dnes představujeme jedenáctou řadu a s ní deset nových adeptů na titul královny či krále tanečního parketu. Opět je to sestava pestrá, reprezentující profese, které se v rolích tanečníků na obrazovce ještě neobjevily. Přivítáme farářku, krasobruslaře i tenistku.

Nadcházející ročník se na obrazovky vrací po roční pauze. Když těsně před Vánoci v roce 2019 pozvědli taneční pár, Veronika Khek Kubařová s Dominikem Vodičkou, vítěznou trofej, málokdo si dokázal představit, jak náročné období nás čeká. Vždyť koho by napadlo, že bude na několik dlouhých měsíců dokonce zakázáno i zpívat a tančit.

Zorganizovat televizní projekt, který je na tanci a zpěvu bytostně založený, proto bylo v době pandemie velkou výzvou, s níž se potýkala řada zahraničních televizí. A to včetně kmenové BBC, ve které se celosvětově oblíbený formát zrodil. Soutěž se, pokud se vůbec v zahraničí konala, musela přizpůsobit mnoha bezpečnostním opatřením. Odehrávala se bez publika, které jí pravidelně dodává neopakovatelnou atmosféru. Společně s realizačním týmem jsme všechna opatření sledovali, učili se a snažili se najít cestu pro naše letošní vysílání. Takovou, aby i přes všechna opatření zůstala pro diváky atraktivní a opět stanula na špici tuzemské zábavní tvorby.

Máme před sebou deset tanečních večerů. Dominovat jim opět bude klasický tanec, mohu se ale zaručit, že na nudné figury v nich diváci nenařazí. A to i díky novému odbornému poradci a hlavnímu choreografovi v jedné osobě, jímž je Marek Zelinka. Tanečník, který si před šesti lety podmanil porotu i diváky zcela neotřelými tanečními prvky.

V rámci jednotlivých večerů se na scénu dostanou akrobaté i žongléři, poprvé si soutěžící zakusí také rytmus charlestonu. Hned zkrraje října rovněž oslaví důležité jubileum přední český divadelník a muzikant Jiří Suchý. A právě jemu, jeho písním a swingu bude věnován jeden z večerů. A i když víme, že „je nebezpečné dotýkat se hvězd“, těším se na ty, které tančit budou a rozzáří sobotní večery. Přichází čas na novou řadu StarDance!

Petr Dvořák
generální ředitel České televize

Novinky jedenáctého ročníku

Nová desítka, nová dekáda, nový tým, nový choreograf...

a nové tematické večery

1. První večer zahájí opening inspirovaný celou kampaní. Jejím námětem je čas. A jako leitmotiv protíná celou jedenáctou řadu.
2. První říjnový den oslaví devadesátiny český divadelník, herec a skladatel Jiří Suchý. Druhá taneční sobota tak bude věnována jeho písním.
3. Třetí večer bude plný kouzel a čar. Devět tanečních párů zatančí pod rouškou tajemna.
4. Osm párů, osm tanců, třetí vyřazování.
5. Pátý sobotní přímý přenos bude věnován filmovým hitům. Zahájí ho speciální akrobatické číslo.
6. Premiéra! Ve StarDance se poprvé zatančí charleston! Tanečníci se v něm utkají během Souboje týmů.
7. Benefiční večer bude již popáté věnován Centru Paraple. Tentokrát ale v novém. Vozíčkáři se stanou patrony zbylých pěti párů. V tomto kole se nevypadává.
8. Pětici párů doplní taneční company. Na řadu přijde současný tanec.
9. Na tanečním parketu se vyřádí i porota, která semifinálový večer zahájí. O postupu třetího páru opět rozhodnou diváci.
10. Kdo se stane králem nebo královnou tanečního parketu? Dozvíme se ve finále. Součástí posledního večera bude i společný vánoční valčík všech deseti párů.

250 je členů štábu a účinkujících na výstavišti, mnozí další se ale podílejí na přípravě StarDance z Kavčích hor

525 kusů různých typů efektových světel osvětluje taneční parket

5600 kabelů ovládá 550 m LED pásku, který je potřeba na dekoraci

2500 kabelů je využito pro elektroinstalaci zázemí StarDance

Znělka

Jan Bártek

režisér znělky a kampaně

Jak byste popsal novou znělku StarDance?

Nejraději bych ji namísto popisování spíš ukázal, ale ještě nás čeká složitá postprodukce, takže znělka stále není hotová. Můžu prozradit, že bude, stejně jako celá kampaň, na motivy práce s časem a hodinami. Bude malinko víc příběhová než v minulých letech. Ve znělce dohráváme příběh o hodinářství, do kterého Tereza Kostková přináší hodinář Markovi Ebenovi starodávné kapesní hodinky. Ten je pomocí specifické „stardance“ součástky opraví a ony se rozjedou a zevnitř rozzáří. Společně s Terezou a Markem uvidíme, že v hodinkách je maličký taneční parket, na kterém začínají tančit naše taneční páry a společně tancem zapínají hodinový strojek. Nakonec všichni včetně poroty i moderátorů skončí na tanečním parketu v hodinkách.

Kde se kampaň a znělka StarDance natáčely?

Kampaň jsme natáčeli v centru Prahy a ve studiu na Kavčích horách, kde jsme měli možnost postavit interiér obřích „kukaček“ (ve kterých čekají porotci) a kde jsme také vybudovali taneční parket do znělky.

Na co režisér musí myslet, když natáčí znělku pořadu, jako je StarDance?

Kromě toho, že musí myslet na to, na co obvykle, jsem si stále opakoval, pro koho to točíme. Tedy že nesmíme ujet do nějaké manýry, nestát se snobským divotvarem či videoklipem. Nechtěli jsme se nechat unést vizuálním nápadem, ale chceme dát divákovi pocit, že kromě elegance a zábavy dostane především hezký tanec. Taky jsme se snažili v tak krátkém čase ukázat všechny taneční páry. Spolu s choreografem Markem Zelinkou jsme tedy chodili na taneční zkoušky letošních soutěžících, aby i páry měly možnost zasáhnout do choreografií. Přeci jen jde o to, aby to nakonec slušelo právě jím, a to se stane, jen když se budou ve svých „rolích“ ve znělce cítit dobře.

Čím pro Vás vůbec StarDance je? Co Vám evokuje, když se řekne StarDance?

Tradici, eleganci, příjemnou zábavu pro širokou diváckou obec.

Pro bratry Ebenovy jste točil hudební videoklip k písni Folkloreček. Jak na to vzpomínáte?

Mám na natáčení Folklorečku krásné vzpomínky. Poprvé jsem se potkal s bratry Ebenovými a vtipné bylo, že jsou přesně takoví, jak si je člověk představuje. Vtipní, milí, bystří a fousatí. Zároveň mají skvělé partáky ve zbytku kapely. Byl to příklad toho, když všechno výjimečně zapadne a kapela navíc přinese přesné vstupy do tvorby scénáře klipu. Pro mě jako režiséra je pro zpracování klipu zásadní vždy píseň a ta je výtečná a s jasným tématem. Především jsme věděli, co točíme – že si neděláme legraci z folkloru, ale naopak

z těch, co ho tak trochu využívají a těží z něj. Později se mi ozývali kamarádi a kamarádky, kteří chodí do folklorních tanečních spolků, jak na youtube sjíždějí Folkloreček a dobře se baví tím, jak Marek hraje golf valaškou, a podobnými nesmysly, co jsme si navymýšleli. To všechno bylo zakončeno tím, že jsme za Folkloreček získali Anděla za klip roku. Takže kdykoli je možnost točit s Markem Ebenem, těším se na to jako malý kluk.

Lucie Kapounová

kreativní producentka

Čeká Vás Vaše první StarDance, s jakými očekáváními do ní jdete?

Pro mě StarDance 2021 začalo už loni na jaře, kdy se rozjely první přípravy. To moje očekávání bylo jasné, bude to náročný projekt a chci, aby byl výsledek co nejlepší. Abychom divákům přinesli to, na co čekají. To, na co jsou zvyklí, ale současně jim nabídli i něco navíc. Neustrnuli v nějakém koloběhu. Tanec je pohyb. StarDance je něco jako nádherný večírek s oslavou tance. Takže pro mě je největší výzvou, aby se diváci České televize na takovém „večírku“ dobře bavili.

A protože jsem u projektu poprvé, tak mám za sebou za poslední rok a půl desítky hodin se StarDance. Povídání s lidmi, kteří pořad tvoří posledních několik let, někteří od začátku. Sledování českých i zahraničních řad. Takže když teď doma slyší „stardancovou znělku“, tak ví, že na mě nemají mluvit, a většinou rovnou odchází...

Výběr VIP osobností je opět pestrý, podle čeho jste se letos rozhodovali?

První osobnost pro StarDance roku 21 jsem oslovila už loni na jaře. Ono dát dohromady deset pro diváky zajímavých VIP, to je běh na dlouhou trať. Vycházíte z několika množin lidí. Z těch, kteří jsou v ten daný okamžik pro diváky zajímaví, jsou populární, hrají ve filmech, vyprodávají koncerty, získávají medaile. Ale není to jen o tom, hledáte dál mezi osobnostmi, které můžou diváky oslovit třeba i tím, co mají za sebou nebo naopak před sebou. Překvapíte někým, koho by divák nečekal, ale když si k němu najde cestu, chce ho poznat víc. Než dáte dohromady sourodou desítku VIP, zvednete určitě víc než stokrát telefon a znovu řeknete, že jde o ten nejkrásnější pořad, ve kterém by mohly vystupovat. Jenže někdo už má turné, jiný miminko nebo strach, že to nezvládne. A pak je tu letošní desítko. Odvážní a skvělí.

Máte svého vysněného tanečníka, který nabídce neustále odolává?

To rozhodně nemám, a i kdybych měla, tak vám to nepovím. Výběr tanečníků a tanečnic je oříšek, který musí kreativní producent rozlousknout v první řadě s hlavním choreografem. Tak jako já mám v hlavě tu desítku VIP, tak on má přijít s představou profíků. Marek to dokázal, za což díky.

Výběr vždy vyvolá emoce u diváků hlavně na sociálních sítích. Čtete reakce? Inspirujete se někdy nápady do budoucích ročníků?

Já si reakce na sociálních sítích čtu, a to nejen u projektu StarDance. Samozřejmě člověka potěší, když čte milé a pochvalné zprávy, ale důležité je umět si vzít to podstatné i z reakcí, které na první dobrou nejsou pozitivní. Ale musí být aspoň trochu konstruktivní. Z „hejtů“

nebo urážek si nic nevezmete. Takže ano, proč se neinspirovat právě tím, co píšou diváci StarDance.

StarDance vstupuje do nové dekády. Jaké ji čekají novinky nebo inovace?

To, co divák nevidí, je asi změna uvnitř, takže vznikl nový kreativní tým, respektive staronový a lehce rozšířený. A protože je to ta nová dekáda, tak jsme si pro ni vymysleli způsob, jak propojit řadu věcí v pořadu. A to se nám podařilo díky leitmotivu, kterým je pro letošek čas. Z toho už pak vznikla řada novinek. Oproti předchozím ročníkům jsou například jinak vystavěny medailony, ve kterých se diváci seznámí s účinkujícími a současně uvidí i seznámení našich párů. Věřím, že se divákům budou líbit. Jinak dramaturgicky a obsahově jsme pojali charitativní díl, ale tady prozradím, že nadále to bude díl pro Paraple. Jednou z novinek bylo, že jsme tanečnický představiteli dopředu, ale páry se utvořily až později.

Jaký klíč byl ve výběru partnerských dvojic? S kým jste spolupracovali? A byl v nějakém případě názorový rozkol?

Tak my máme páry vytvořené hned na začátku, tedy po uzavření castu na VIP, kdy hledáme k osobnostem profi tanečnice a tanečníky. A tady je velmi důležitá souhra a propojení nejužšího kreativního týmu s hlavním choreografem. Je potřeba do toho vnést i trochu psychologie. Pochopit, kdo bude pro koho tím pravým tanečním partnerem. A naopak. Mluvíme s VIP a ptám se, s kým byste rádi tančili? (Ne, konkrétní jména nikdy nechci.) S někým, kdo na vás bude přísný? Nebo pevnou ruku na tréninku nesnesete? Už tak si uděláte obrázek. A pro letošní ročník vnímám jako velký přínos Marka Zelinku na pozici hlavního choreografa, který spolu s Bárou (vedoucí projektu) vytypovali profíky fantasticky. To už se nám teď v praxi potvrdilo. Stačí zajít na zkušebnu a vidíte, že to funguje. Taký je dobře, když divák mezi tanečnický vidí mix známých a novějších tváří.

Ještě se ptáte na rozkol – já jsem za názorové rozkoly, a nemusí se týkat jen výběru tanečních dvojic, vděčná. V tak velkém projektu je dobré, když máte v týmu odvážné lidi, kteří se nebojí říct svůj názor. Ovšem taky musí mít odvahu ho od druhých slyšet. Dají vám zpětnou vazbu a mnohdy vás doslova vytáhnou ven z vaší hlavy, protože je úplně normální, že člověk jede v nějakých kolejkách. Takže názorové rozkoly, díky! Za tým, který je kolem StarDance, díky dvakrát.

Letošní ročník provází mnoho covidových opatření a změn. Jak moc jste sledovali zahraniční trendy a řešení a co vše jsme komunikovali s BBC?

Tady to je otázka hlavně na výrobní složky, tedy ideálně na výkonného producenta Vojtu Svobodu. Každopádně jsme společně v týmu sledovali, co se děje v zahraničí, a povídali si

o tom, jak to udělat u nás. Ale ono je to složitější. Můžete se samozřejmě inspirovat, ale pak velmi záleží na té aktuální situaci v naší zemi. Co je povoleno atd. Takže ano, máme covidový plán, co dělat v případě zhoršené epidemiologické situace. Shodneme se na tom, že chceme StarDance vysílat pro diváky ČT i s diváky na místě. A v tuto chvíli jsme na to připraveni. S BBC komunikujeme průběžně a na covidová opatření jsme měli několik online schůzek, získali jsme materiály hned z několika zemí s návrhy, jaká opatření lze zavést.

Jak vlastně probíhá komunikace s BBC a kdy s ní začínáme jednat? Je něco, co by nám u licensora nikdy neprošlo?

S BBC jsme k letošnímu ročníku ve spojení od jara 2020. Vzhledem ke covidu byla všechna jednání online, a dokonce mám pocit, že se tím komunikace zjednodušila a zintenzivnila. Pravidelně se „vidíme“ třeba jednou za čtvrt roku. Máme za sebou opravdu velký creative exchange, kde jsme si mohli vyměnit zkušenosti s producenty hned z několika zemí. Musím ocenit i možnost vidět odvířené řady ze zahraničí, což je pro nás dobrý zdroj inspirace. Jinak s licensorem řešíme standardní věci, jako v jiných formátech. Řídíme se tzv. biblí, komunikujeme tematické večery, logo, obsazení.

Na otázku, co by nám nikdy neprošlo, asi neumím odpovědět. To bych se musela zeptat Simona, který je naším partnerem na straně BBC, a nechci ho děsit. Ale jsem si jistá, že by se nelíbilo, kdybychom ze StarDance udělali jen obyčejnou taneční soutěž, snažili z ní ten lesk, eleganci, kultivovanost, vše, co vystihuje slogan „Když hvězdy tančí“.

S Vámi přišel i nový a rozšířený tým, mohla byste jej krátce představit?

Když jsem přemýšlela nad StarDance, věděla jsem, že v tak velkém projektu chci propojit jednotlivé složky a utvořit kompaktní tým. Zatím tlučám do stolu, že se mi to podařilo. Pilířem, snad mi to přirovnání odpustí, je vedoucí projektu Bára Suchařípová, která je současně i posledních devět let scenáristkou pořadu. Bára je skvělá, má povědomí o všech zákoutích pořadu a pro mě je to skvělý profi partner.

Kreativní tým jsem pak doplnila o dramaturgy Matěje Randára a Honzu Tenglera. Matěj má na starosti hlavní večer, Honza je hudební dramaturg a současně má na triku příspěvky ze zkušeben. Důležité ale je, že vzájemně se můžeme zastoupit, pracujeme společně. A funguje to.

Zapomenout nesmím na nového hlavního choreografa Marka Zelinku. Pro mě je to úžasné stardancové zjevení, v dobrém. Marek je výborný tanečník (což předvedl, když zvítězil s Maruškou) a lidsky je přesně tím typem člověka, se kterým chcete něco společně vytvářet.

Na jakou změnu či novinku jste letos opravdu pyšná nebo se na ni nejvíc těšíte?

Já se letos těším na všechno. Opravdu. Já jsem se zamilovala do StarDance a už rok a půl to trvá. Já se těším na říjen, protože to pro mě bude v lecčems podobné překvapení jako pro diváky. A na co jsem hrdá? Protože nemám ráda slovo pyšná... Tak hrdá jsem na to, že se nám letos podařilo oproti předchozím ročníkům vytvořit téma, které letošní řadu bude provázet, a to je téma času. Diváci ho uvidí v malých i větších náznacích v logu, znělce, příbězích seznámení... Je to motiv, který udal tón. To se mi hodně líbí. Myslím, že je fajn, když se podaří cokoliv propojit. V životě i v práci. Takže teď už si jen říct, že je tady „Čas StarDance“, a pojdme si ho pořádně užít.

Barbora Suchařípová

vedoucí projektu

Do jedenácté řady vstupujete v nové roli jako vedoucí projektu, co to pro Vás obnáší?

Spoustu nové hezké práce. Devět řad jsem byla u projektu jako scenáristka, účastnila se většiny zkoušek a přenosů spolu s dramaturgií. Jsem ráda, že si po těch mnoha letech mohu vyzkoušet i trochu jinou roli, a mám tak možnost ovlivnit podobu StarDance, přispět svými nápady a zkušenostmi.

zase můžeme normálně fungovat, tančit i zpívat. Tedy alespoň věřím, že tomu nic nebude bránit. Chystáme také samozřejmě řadu novinek – tematické večery, ke spolupráci na některých číslech jsme oslovili skvělé umělce, kteří ve StarDance ještě netančili, trochu jinou podobu bude mít například i benefice pro Paraple. Ale upřímně, žádné dramatické změny jsme dělat nechtěli, bylo by to spíš ke škodě celému projektu.

Na co z tematických večerů se nejvíc těšíte a co bude pro diváky nejlákavější?

Doufám, že se divákům bude líbit každý z večerů, ale já osobně se nejvíc těším na druhý díl. Ten bude věnovaný herci, spisovateli, divadelníkovi a textaři, panu Jiřímu Suchému, který v říjnu oslaví devadesáté narozeniny. Soutěžní páry budou tančit výhradně na známé písně autorské dvojice Suchý a Šlitr.

Změnou letos projde i charitativní večer, můžete ji prosím popsat?

Hlavní změna je ta, že naše taneční páry nebudou tančit s vozíčkáři, ale pro vozíčkáře. Každý soutěžní pár bude mít v benefičním večeru svého patrona – vozíčkáře, kterému daný tanec věnuje. Všichni dohromady si zatančí ve společném speciálním čísle na úvod druhé části přímého přenosu.

Čím je pro Vás StarDance a kam myslíte, že by se mohla v další dekádě posunout?

Znamená pro mě hezký a také velký kus práce i života. Je to samozřejmě i stres, ale ten k tak rozsáhlému a mimořádnému projektu prostě patří. Jeho posun bude záležet na mnoha okolnostech, pár změn už v hlavě máme, ale zatím je předčasné cokoliv prozrazovat.

Jak dlouho píšete scénář Marku Ebenovi?

S Markem spolupracuji na scénářích od druhé řady StarDance, tedy od roku 2007.

Jak vypadá spolupráce na scénáři a jak dlouho vzniká?

Scénář vzniká z týdne na týden. Nedá se příliš připravit dopředu, protože samozřejmě netušíme, kdo soutěž opustí a kdo zůstane. Zároveň je nutné, abychom měli možnost reagovat na situace, které se stanou například na trénincích nebo zkouškách. Já na něm začínám pracovat v pondělí, Marek ho po schválení dostává ve středu. Finální podobu posílá během noci z pátku na sobotu.

Znáte finální verzi scénáře tak, jak zazní v přímém přenosu?

Samozřejmě vím, co je ve scénáři. Pořad se ale vysílá živě, takže mnoho zábavných momentů vzniká také během přenosu. Vtipy napadají Marka i živě z Prahy...

Co pro Vás byla největší změna a co největší výzva?

Největší změna je ta, že jsem po dvaceti letech na volné noze nastoupila do České televize. Měla jsem z toho trochu obavy, ale díky mým vstřícným kolegům to šlo celkem hladce. A největší výzva? Ráda bych i tento rok dokázala, aby k nám domů přišel Ježíšek 24. prosince.

Letos budete vystupovat v dvojroli – scenáristky i vedoucí projektu –, jak se s tím dá popasovat?

Myslím, že se to zvládnout dá, jinak bych na tento návrh nekývla. Pracujeme v týmu a snažíme se, aby každý z nás měl všechny potřebné informace. Část týdne budu tedy zavřená se scénářem a zbytek času plně k dispozici na place. Navíc čekám, že by tento záprah mohl mít i vedlejší pozitivní účinky. StarDance je projekt, při kterém se hubne, jak je všeobecně známo. Týká se to samozřejmě především účinkujících, ale nejen jich... Takže předpokládám, že s dvojrolí bude také úbytek kil dvojnásobný. A to se vždycky hodí.

V čem bude jedenáctý ročník jiný?

Každý ročník je trochu jiný, protože ho utváří především osobnosti, které v něm soutěží. Já doufám, že po tom, čím jsme si všichni v minulých měsících prošli, z něj bude cítit hlavně radost, že už

Viktor Průša

manažer realizace

Co vše musí splňovat prostor, aby v něm StarDance byla vůbec realizovatelná?

Klíčovým kritériem jsou odpovídající vnitřní rozměry, a to jak pro umístění tanečního parketu a přilehlých prostor hlediště, orchestrálního atd., tak pro zbudování zázemí. Celkem se jedná o cca 2 400 m² podlahové plochy. Dále samozřejmě posuzujeme technickou a logistickou obslužnost místa. Je třeba zajistit parkování pro přenosové vozy a další techniku, jejich připojení na zdroje energie, propojení trasy signálu na Kavčí hory a řadu dalších věcí. V neposlední řadě jde o dobrou dostupnost jak pro účinkující a štáb, tak pro diváky, kteří StarDance navštěvují. Takových prostor není v Praze mnoho.

Jak těžké je realizačně připravit a hlavně uskutečnit deset přímých přenosů v době neustále se měnících nařízení a pravidel?

Z realizačního hlediska jde o jeden z nejnáročnějších projektů, kterým se Česká televize ve vlastních kapacitách věnuje, a to i za normálních podmínek. Situace kolem pandemie covidu a s tím spojená nejistota celý proces samozřejmě ještě více komplikuje. Nicméně za ten již více než rok, co nás pandemie provází, jsme se naučili řadu nových postupů, které by byly dříve jen těžko představitelné, a úspěšně zvládli realizaci téměř srovnatelně náročných pořadů. Projekt připravuje zkušený tým výkonného

producenta Vojtěcha Svobody a vedoucího produkce Cyrila Hirsche ve spolupráci s těmi nejlepšími profesionály v oboru. Věřím, že se nám podaří všechny překážky překonat.

Máme již představu, za jakých opatření jedenáctý ročník proběhne?

Naší hlavní prioritou je zajistit takové podmínky, aby se všech deset večerů uskutečnilo a úspěšně odvysílalo v co nejvyšší možné kvalitě. Vše samozřejmě konzultujeme s poskytovatelem licence (BBC) a sledujeme podmínky, za kterých je formát adaptován v ostatních zemích. Musíme být zkrátka připraveni na různé scénáře vývoje situace a přijímat taková opatření, často nad rámec platných vládních předpisů, která budou v maximální míře minimalizovat riziko přenosu nákazy mezi účinkujícími a štábem. Přijatá opatření se bezpochyby dotknou kapacity hlediště, nutný bude větší odstup diváků od účinkujících, pravidelné testování v rámci týmu, a to bez ohledu na to, zda daná osoba prodělala onemocnění či byla očkovaná, to samé se bude týkat i návštěvníků StarDance. Dále půjde o důsledné nošení respirátorů ve vnitřních prostorech, dezinfekci rukou, větrání, kontrolu vnějších příznaků např. měřením teploty a řadu dalších, dnes již bohužel téměř standardních opatření.

Roman Petrenko

režisér přímých přenosů

Desátý ročník StarDance jsme taktak stihli, o dva měsíce později by rozhodně nemohla proběhnout tak, jak jsme zvyklí. Následovala tradiční pauza a letos vstupujeme do nové dekády. Některá omezení ale zůstávají. Jak se s nimi jako režisér poperete?

Budeme sledovat pandemická opatření hlavní hygieničky a jsme připraveni na několik variant. Osobně bych přivítal variantu s diváky bez roušek, aby bylo vidět emoce, a s usazením s dostatečnými odstupy. Viděl jsem řešení v jiných zahraničních televizích včetně německé ORF, kde jen v první řadě seděli diváci a za nimi bylo prázdné a zhasnuté světlo. Také jsem viděl prázdné hlediště s maketami hlav. Doufám, že nám pandemická situace dovolí diváky a nebudeme muset sahat po radikálních opatřeních. Samozřejmě jsme připraveni i při zkouškách na všechna opatření se štábem v minimálním nutném obsazení. Všechna omezení jsou pro nás nadstandardní, ale budeme se snažit, aby všechno dopadlo co nejlépe. Například i tím, že hlavní členové štábu jsou naočkovaní.

Nařízení se navíc neustále mění, kdy přišel čas příprav nové řady? Vzhledem k tomu, že se muselo počítat s více variantami průběhu, jak to bylo náročné?

Novou řadu jsme začali připravovat začátkem minulého roku. Jelikož to bylo v čase pandemie, tak jsme komunikovali převážně

přes video konference. Velmi mi chyběl osobní kontakt a diskuse. Jsem zkrátka stará škola, rád se střetnu s kolegy z očí do očí. Takže pro mě byly tyto přípravy složité.

V čem se pro Vás bude měnit příprava na přímé přenosy?

První přímý přenos jsem odvysílal v roce 1996 pro STV. Od té doby mám stejné postupy. Mám barevné pastelky a ve scénáři si vyznačuju různými barvami podstatné věci jako číslo kamer a záběry. Časově mám přenos vždy přesně naplánovaný a v podstatě znám každou sekundu, co se kdy děje. V případě StarDance mám výhodu, že spolupracuju se stříhačem Dušanem Lajdou, se kterým se známe od patnácti let, protože jsme spolu chodili na Střední filmovou průmyslovku a potom i na FAMU. Kolikrát nám tak stačí se na sebe podívat a víme.

Spoustu věcí a prvků musí všichni filmaři ozelet, bez čeho se ale StarDance rozhodně neobejde?

StarDance sa neobejde bez tvrdého tréninku soutěžících, bez velmi těžkých třídních zkoušek na place a bez atmosféry v hledišti... A bez celkové pohody celého štábu, který StarDance připravuje.

Jedenáctkou začínáme novou dekádu, chystají se v rámci přenosů nějaké změny a novinky?

Ano, budou novinky v dramaturgii a máme novou kreativní producentku Lucii Kapounovou. Čeká nás večer věnovaný Jiřímu Suchému, večer pro Paraple ale bude taky jinak pojatý. Diváci budou mile překvapení. A co se týká zpracování formátu, i když zůstává dekorace zachovaná z desátého ročníku, budeme svítit novým způsobem. Očekáváme, že jiné svícení hlavního kameramana Vlada Valka přinese vizuálně výraznou změnu.

Po dvou letech pauzy od StarDance a roce a půl s covidem budou diváci o to víc natěšení. Jak se jim pomocí záběrů pokusíte dostat StarDance až do obýváku, aby měli pocit, že si ji prožijí, „jako by tam byli“?

Každé rozzáběrování tance je vždy podle choreografie. Výrazná změna je, že hlavní choreograf se změnil. Tento rok spolupracujeme s Markem Zelinkou, který je vítězem jedné řady StarDance. Marek rozpohybuje choreografii a tím pádem uvede v pohyb i záběry. Máme k dispozici šest pohyblivých kamer, takže diváci určitě změnu uvidí.

Stýskalo se Vám po štábu a po StarDance? Máte kolem sebe ten samý tým lidí?

Zásadní profese jako hlavní kameraman, stříhač, zvukař, architekt, kostýmová výtvarnice nebo produkce zůstávají neobměněny. Po štábu se mi stýskalo, ale na jiných projektech jsem se s některými z kolegů potkal. StarDance je jedinečný projekt a podzim si spolu pracovně užijeme.

Martin Kumžák

kapelník Moondance Orchestra

Na který tematický večer se nejvíce těšíte?

Na třetí kolo, které má podtext kouzelný večer nebo i strašidelný večer. Budeme hrát zajímavé písně, které by se asi jinak do taneční soutěže nedostaly. Tak na to jsem zvědav.

Druhá stardancová sobota bude věnovaná jubileu Jiřího Suchého. Swingová hudba asi nevyžaduje tolik úprav jako jiné taneční styly, přesto jste možná přistupoval k hudbě české muzikantské legendy s respektem...

Písně pana Suchého a Jiřího Šlitra mám rád od dětství, rodiče je často poslouchali. Jsou to poetické a veselé skladby s úžasnými texty, které podle mě daleko předčí dnešní mainstreamovou tvorbu. Chvála českého textařství a inteligentní, nekolovrátkové hudby. Moc se na to těším.

Jak se Vám líbí letošní propojení StarDance s časem? Nechal jste se inspirovat?

Propojení s časem bude leitmotivem úvodní znělky, kterou jsem však zatím neviděl. Čas je velice relativní a subjektivní veličina, vejdu se tam vzpomínky, budoucnost, všední realita, vztahy. Jednu vlastnost má však čas zcela nekompromisní a objektivní – stále běží. Děláme StarDance po jedenácté, myslím, že téma času je pro nás hudebníky přinejmenším pohledem do zrcadla našeho osobního i kolektivního vývoje.

Vy jste fanouškem rumbly. Jakou skladbu byste chtěl do tohoto stylu přetvořit?

Do rumbly většinou předěláváme popové skladby středního tempa, které v sobě mají něco melancholického, milostného až erotického. Většinou stačí přidat perkuse (maracas, congas, bongos...) a hrát danou píseň s tím, že je to nejnítěnější párový tanec. Moc netlačit, užívat si průzračnost doprovodu a hlavně dostat do zpěvu tu vnitřní, často skrytou emoci.

Vy možná nemáte čas vnímat během přímých přenosů obecnost v sále. Necháváte se strhnout atmosférou v sále, nebo se soustřeďujete na dění na parketu, případně kamery? Během přímého přenosu vnímám diváky jen během moderací. Při hraní je potřeba se od ruchu v hledišti pokud možno odpoutat a soustředit se na hru. Každá píseň je jiná, každá vyžaduje jinou hráčskou energii a maximální soustředění. Ani tanečnický během písní moc nevnímám, spoléhám na to, že máme nacvičeno, a je potřeba se nechat nést tím neopakovatelným pocitem přímého přenosu. Jakmile uděláte chybu, je to slyšet a vidět. Obecnost je jako v divadle zahaleno tmou... Někdy lidé v sále tleskají nahlas na první dobu a to při troše nepozornosti může mít neblahý vliv na náš výkon. Jinak je ale samozřejmě obecnost potřeba, myslím, že zejména pro tanečnický je to ničím nenahraditelný motor emoci...

StarDance bude s diváky od poloviny září téměř až do Vánoc. Kdy se k týmu připojujete a jak vypadá Váš běžný týden během přímých přenosů?

Už na konci června proběhl výběr hudby, přes prázdniny jsem dělal střihy písní na délku minuty a půl. Je jich vždy kolem 120. Teď už píšu noty, takže mám spíše pocit, že se StarDance připojuje k nám. Týdny nestíhám vnímat, vždy v sobotu večer zjistím, kdo vypadl, a tím pádem vím, co se bude hrát následující čtvrtek na zkoušce. Za čtyři následující dny to musím napsat a ve čtvrtek nazkoušet. Pátky vnímám jako odpočinek. Je to maraton s prvky sprintu.

Soutěž se vysílá po celém světě. Máte, co se týče hudebního doprovodu, oblíbenou nějakou zahraniční verzi? Nechal jste se svými kolegy někde inspirovat?

Já moc po ostatních verzích nekoukám. Myslím, že každá země má svá vývojová, kulturní a lidská specifika, která se jen tak přehazovat nedají. My jsme rádi, že můžeme hrát naživo, že nás to po tak dlouhé době stále šíleně baví a že máme alespoň od kolegů hudebníků stále dobré odezvy. Děláme to jako kolektivní práci, na každém záleží a jsme jen lidé. Chceme to dělat dobře a předpokládám, že to takhle nějak dělají všude.

Jan Tengler

hudební dramaturg

Jaká je Vaše úloha ve StarDance?

Jako hudební dramaturg konzultuji s hlavním choreografem Markem Zelinkou, kapelníkem Martinem Kumžákem a ostatními členy týmu výběr hudby pro celou show. Zároveň se dramaturgicky podílím na výrobě příspěvků ze zkušeben, kde probíhají tréninky jednotlivých párů.

Jaké změny chystáte pro jedenáctou řadu?

Co se výběru hudby týče, možná jsme se pro letošní rok pokusili být tentokrát poněkud odvážnější, zároveň ale platí, že ve StarDance musí hudba především sloužit tanci, a tak tomu bude i letos. Co je dobré, neměň...

Kolik času strávíte s tanečními páry?

S profesionálními tanečníky jsem strávil intenzivní týden už na počátku léta, kdy jsme se setkávali při výběru hudby. Teď se potkáváme při natáčení na zkušebnách, kde mám jedinečnou možnost sledovat, jak se páry připravují na soutěž.

Jakou výzvu považujete za největší?

Pro mne osobně bylo největší výzvou pochopit poněkud odlišný způsob, jakým s hudbou pracují a jak o ní uvažují soutěžící. Ze začátku jsem byl překvapen, když jsme se s kapelníkem Martinem Kumžákem nadchli pro skladbu, která se tanečníkům zdála úplně nezajímavá. Ale tomu se říká kreativní diskuze. Myslím, že jsme ji nakonec zvládli.

Marek Zelinka

choreograf

Co pro Vás znamená StarDance a být její součástí?

StarDance je pro mě spousta silných zážitků, potu a zábavy. Spojení krásy tance, zajímavých osobností a příjemně stráveného sobotního večera pro mnoho diváků. Jelikož jsem díky StarDance poznal moji milovanou Marii a zároveň mě posunula ke krásným pracovním nabídkám, jako třeba účinkování v představení Deadtown Divadla bratří Formanů a dalším, tak pro mě znamená hodně. Jsem rád, že mohu být její součástí, i když tentokrát v trochu jiné roli. A doufám, že jí aspoň trochu z toho, co mi dala, třeba vrátím.

Co Vám StarDance dává a co naopak bere?

Dává mi prostor tvořit, což mě baví, a to s dost pestrou a zábavnou partou lidí. K tomu se učím pořádně něco nového, nejvíc asi rychlé koordinaci a komunikaci. Jak vidíte, trochu mi ale bere vlasy, protože když postupně zjišťuji, kolik je za přípravou jednoho ročníku práce, kolik věcí se musí vyladit, než se spustí první přenos, tak je to docela jízda. Je tam ale snaha, aby se diváci opět hezky bavili a třeba zažili zas něco o kousek jiného. Takže ten občasný stres je pro dobro věci a těch pár vlasů určitě obětují.

Kdy přišel ten čas stát se z krále parketu a hostujícího tanečníka hlavním choreografem? Co rozhodlo, že jste novou roli přijal?

Asi v ten, ve kterém to přišlo. Měl jsem možnost nabrat pracovní i životní zkušenosti, o kus se zas posunout, tak věřím a doufám, že to pěkně zužitkuji. Rozhodlo asi to, že mě baví pomáhat párům a zároveň mít prostor pro vlastní tvorbu. Také jsou zde lidé v týmu, se kterými je radost pracovat, a to je základ.

Vaše hravé taneční choreografie s Marií Doležalovou se staly legendární, a to i ty v páru i ty ve trojici v benefičním díle pro Paraple. Kde berete inspiraci?

Inspirace je všude kolem nás, ale někdy je těžké na to takzvaně kápnout. Tak se jí snažím brát kolem sebe, může to být z filmu, knihy, hudby, pocitu, je to různé. Někdy je potřeba čas a hlavně klid, aby přišla. Poslouchat intuici a nestresovat se, že to třeba hned nejde. A to se, ne vždycky, daří, pak to chce zkusit pořádně dál a ono se něco sepne a šup, točíme se na kole vozíku.

Jaké budou choreografie v letošním ročníku? Podle čeho je vymýšlíte?

Co se týče choreografií párů, tak ty budou takové, jací jsou naši profesionální tanečníci. Věřím a doufám, že co nejlepší. Co se týče různých openingů a externích čísel, tak se snažíme, aby nám seděly do našeho leitmotivu, což je čas, hodinky, stroječky. Ale především aby diváky potěšily.

Jak vypadá Vaše spolupráce s páry, co vše spolu vymýšlíte a komunikujete?

Jsem takové jejich třetí oko, probíráme nápady na choreografie,

řešíme konkrétní kroky nebo pasáže, samozřejmě celkový dojem, řešíme rekvizity, bavíme se o kostýmu, někdy o stylu práce. Snažím se je povzbudit a správně vybičovat. Jsem v podstatě takový drezér a snažím se, aby jednotlivá čísla byla co nejprovedenější. Prostě se jim snažím pomoci, jak mi jen moje dovednosti stačí.

Když se ohlédneme za vítěznými tanci, dá se z nich složit „sázka na jistotu“, co zaručeně dostane porotu do kolen?

Myslím, že je zaručeně dostane do kolen, když budou skvěle tančit. To je sázka na jistotu, ale dosáhnout toho není úplně jednoduché. Upřímně nejlepší čísla mají vždy něco navíc, nesou emoci a nějak diváka zasáhnou. To je to nejvíc, ale to se někdy člověk může snažit sebevíc a nic, a někdy se to prostě stane. Je to tak, že člověk dopředu neví, zda to bude skvělé. Možná ví, že to bude fungovat, že jsou tam kroky, které pasují do hudby, že je tam nějaká technika pohybu, výraz, případně zajímavá figura, ale to, jestli to bude opravdu skvělé, se ukáže až po skončení čísla a podle reakcí diváků.

Co doufáte, že letos bude porota hodnotit u Vašich svěřenců?

Doufám, že budou hodnotit kromě všech aspektů společenského tance jako jsou: postavení, technika, pohyb, choreografie, hudba atd., tak i osobitost, nápady a styl, který by každý pár mohl mít.

Co můžeme prozradit, na co se diváci mohou těšit, co bude taneční pecka?

Věřím, že se diváci mohou těšit víceméně na vše, na páry, na Marka s Terezou, na openingy, na krásné kostýmy, na Moondance Orchestra Martina Kumžáka. Taneční pečkou pro fajnšmekry by mohlo být číslo bratrů Bubeníčků, kteří přislíbili účast!

Tatiana Kovaříková

kostýmní výtvarnice

Jak si užíváte práci pro StarDance?

Začíná se po roční pauze, pro mne je to trochu jiná práce, tak si na to opět zvykám. Opět si od módy odskočím k tanečním šatům. Pro mě je to výzva a možnost navrhovat krásné šaty, které bych normálně nedělala. A je to krásná práce, za kterou jsem šťastná, že ji mohu dělat.

Co žádnému tanečnímu kostýmu nemůže chybět?

Kostým by měl být elegantní, krásný na pohled a samozřejmě funkční. Musí odpovídat stylu tance. Tomu dopomáhají elastické materiály a hlavně výrazné zdobení, k čemuž budu používat kameny od firmy Preciosa.

Co Vás vlastně k návrhářství přivedlo?

Splnil se mi můj sen. Od mala, co si pamatuji, jsem chtěla být módní návrhářkou. A šla jsem si za tím.

Soutěžící ve StarDance často hovoří, jak se těší na šaty od Vás. Probíráte s nimi jejich požadavky, anebo se Vám někdo zkrátka svěří do rukou?

Opravdu s každým tanečním párem probírám jejich kostým. Mají vymyšlenou choreografii a já se snažím jim pomoci kostýmem. A je na každém z nich, jak mě nechají tvořit. Většinou je to vzájemná symbióza. Někdy kostým odpovídá jejich choreografickému záměru, jindy je to „pouze“ standard nebo latina.

Co všechno Vás vlastně při návrhu konkrétních kostýmů inspiruje? Pokud člověk, kterého oblékáte, nemá žádné požadavky, vycházíte nějak z jeho naturelu?

V případě tanečních kostýmů, které navrhuji pro StarDance, se řídím hudbou, choreografií a pak samozřejmě naturelem té tanečnice. Navrhuji taneční kostýmy tak, aby v nich tanečníci mohli tančit a samozřejmě v nich vypadali skvěle!

Letošní ročník má za téma čas. Budete se tím ve tvorbě kostýmů nějak inspirovat?

Ano, nechala jsem se inspirovat především při tvorbě kostýmů pro znělku. Tanečníci se prolínají časem, mají na sobě drobné fragmenty připomínající hodinová kolečka, dámy mají nadčasové šaty, které jsou zdobeny zlatou a šperky z hodinových koleček. Je to slavnost v hodinách, v čase. Nadčasová oslava StarDance.

Kostýmy pro tanečníky jsou převážně z elastických materiálů. Jaké jsou výhody a nevýhody těchto materiálů?

Tanečníci v kostýmu tančí, a aby podali co nejlepší výkon, potřebují kostým, který tomu pomůže jak vizuálně, tak prakticky. Elastické materiály jsou proto ideální.

Šaty vznikají podle náskresů tužkou – může se podle Vás u návrhářství někdy stát, že tužku a papír nahradí počítač, tak jako to vidíme u jiných profesí?

Jsem v tomto staromilce. Obklopuje mne technika, avšak nejraději kreslím tužkou na papír. Tentokrát ale návrhy kreslím na tabletu, protože to zajišťuje úsporu času a hlavně je to pohodlnější pro komunikaci s ostatními.

Kdy jste se začala zajímat o tanec, přišlo to až se StarDance, nebo Vás něčím fascinoval už před tím?

Tanec se mi vždy líbil. Vždy mne fascinovala ladnost tanečnicků a hlavně se mi líbilo, co mají tanečnice na sobě. Pamatuji si, že jako dítě jsem se chodila dívat na soutěže společenských tanců. Úplně mne to fascinovalo. Tenkrát by mně ani ve snu nenapadlo, že jednou budu oblékat něco podobného.

1. Máme za sebou období, kdy se nesmělo tančit. Jak moc Vám chyběl tanec?
2. Ve StarDance pravidelně tančí dvacet velmi sympatických osobností. Je těžké zachovat si objektivitu při jejich hodnocení?
3. Nemáte někdy chuť si to se soutěžícími vyměnit a zatančit před veřejností?

Richard Genzer

1. Ono se nesmělo tančit? Tak to jsem udělal asi něco zakázaného. Protože jsem doma tančil kolem plotny.
2. Zachovat si objektivitu není těžké, ale těžké je si zapamatovat nová jména tanečníků a soutěžících.
3. Takovou chuť už nemám, ale kdybych musel, tak asi jive, ale ve velice pomalém tempu. Opravdu velice pomalém.

Tatiana Drexler

1. Patřím k lidem, kteří tančí stále. Doma, na ulici, v kanceláři... Všude a stále. Takže ani lockdown mě v tancování neomezil. Nebyly sice žádné soutěže, ale to mně už až tolik nechybí.
2. Ne. Dá se to celkem snadno naučit. Musíme být objektivní i na skutečných soutěžích ve sportovním tanci.
3. Myslím, že všechno má svůj správný čas a já jsem si během své taneční kariéry už dostatečně zatancovala. Veřejně už tančit nemusím a ani nechci. Ale občas mě ještě nutí, tak jim nechci kazit radost a tancuji.

Zdeněk Chlopčík

1. Tanec mi nechyběl. Chyběli mi lidé, s kterými se setkávám na tanečních kurzech. Hrozná doba!
2. Jsem profík a snažím se každou práci dělat na sto procent. Proto hodnotím to, co vidím, bez ohledu na to, kdo tančí.
3. Chuť zatančit si a naučit taneční kroky některou z vybraných tanečnic mám již od první řady a velmi by mě to bavilo.

Jan Tománek

1. Tanec je můj život už třicet pět let, a když ho najednou ze dne na den nemůžete dělat, tak máte pocit, že vám chybí kus sebe. Prostě něco není v pořádku, a tak tančíte alespoň ve sprchovém koutě anebo po bytě, protože vaše tělo se prostě hýbat musí.
2. Já jsem si to nastavil tak, že hodnotím jejich taneční výkony, a při mojí loňské premiéře v porotě mi to pomáhalo se plně soustředit a nenechat se odlákat od toho pro mě podstatného, proč tam jsem. Myslím, že mi pomohla zkušenost, když jsem ve StarDance tančil, a jsem na setkávání s osobnostmi zvyklý.
3. Samozřejmě rád vzpomínám na svoje vystoupení ve StarDance, ale čas běží a dnes už se raději podívám na tanec v roli porotce či diváka... Kdyby to bylo možné, tak bych si chtěl zatančit klasický waltz třeba s paní Stašovou ve stylu první republiky.

Tereza Kostková

StarDance má za sebou deset úspěšných ročníků. S jakými pocity vcházíte do druhé dekády?

Já se spíš stále nepřestávám divit, že už je to patnáct let, co jsem znělku StarDance slyšela poprvé. To je fakt kus života. Uf!

Mezi dvěma ročníky se toho opravdu mnoho událo, společnost si prošla krušnými chvílemi, nemohlo se i tančit. Co Vám v této situaci pomohlo zachovat si noblesu a eleganci?

Skutečná noblesa a elegance není tvořena zvenku, ale zevnitř, a právě tvrdé podmínky ji potvrzují. Až když obstojí i mimo komfortní zónu jsou obě esence skutečné, což často ve StarDance vidíme, jakkoli je to situace nesrovnatelná.

Přichází před přímým přenosem někdy chvíle, kdy klepete na dveře šatny a říkáte: Marku, už je čas?

Ne, to se ještě nestalo. To spíš mě do poslední chvíle vizážistky pudrují a kadeřnice rovnají poslední neposlušný vlas, takže jsem to já, kdo pak utíká na své místo ve chvíli, kdy první tóny skoro zaznívají. Ale mám to raději než přešlapovat nahoře nad schody.

Druhý večer je věnován Jiřímu Suchému, který slaví životní jubileum. Věnovala jste někomu Pramínek vlasů?

To tak! Aby pak měl někdo přístup k mojí DNA. Nene, já za sebou raději nechám pocit nebo vůni než vlasy.

Jedním z nejvíc diskutovaných témat všech večerů je, co bude mít Tereza Kostková na sobě. Jak probíhá výběr vašich šat? Oblékáte se podle nálady?

V civilu ano. Ale StarDance je v nejlepším slova smyslu práce. A v té práci nejsem sama, ale také stylistka pořadu, módní návrhář, téma dílu, ostatní účastníci, žánr, styl. To vše musí ladit a zapadat. Má nálada, stejně jako já sama, je jen jedno kolečko v tomto soukolí. Ale už dlouho se nestalo, aby nezapadlo.

Kdybyste mohla vrátit čas, vybrala byste si stále roli moderátorky nebo tanečnice StarDance?

Jistěže bych si vybrala stejně. A opravdu je potřeba uvádět důvody?

Je nějaká řada, kterou byste si ráda zopakovala?

To ne. Jedinečnost každé řady je součástí půvabu. Je to neopakovatelné. Já se obecně v čase moc nevracím.

Je něco, co Vás po uplynulých deseti ročnících může ještě překvapit?

Stále všechno. Překvapení kouká na člověka každou vteřinu. S novými lidmi – nová překvapení.

Z moderátorské dvojice Eben–Kostková působíte jako ta emotivnější část. Jedna z variant letošního ročníku, který podléhá bezpečnostním opatřením byla i možnost přenosu bez diváků. Co myslíte, že by tanečnickům nejvíce chybělo?

Okamžitá reakce. Tak zkuste říct něco zábavného do zdi, nebo předvést zajímavý taneční prvek před nikým. Podstata věci je pak v čudu. StarDance je podívaná, tak by se měl někdo dívat. Jistěže hlava ví, že u obrazovky je snad možná i divák, ale vaše oči i srdce vnímají toho v sále primárně nejvíc a díky němu jste schopni oslovit i toho tušeného, ke kterému pořad přenáší kamera.

Při natáčení StarDance... kolem dokola jste vždy první, kdo se soutěžícími mluví. Jak prožíváte jejich emoce?

Vnímám je. Někdy jsou velmi hmatatelné, autentické, velké. Rozumím jim. Ale že bych doma kvůli tomu nemohla usnout, to zas ne. Spím, jako když mě do vody hodí.

Marek Eben

StarDance se vrací po tradiční pauze, po krušném roce a půl. Bude to pořádný tanec?

No, jak tak koukám na výběr soutěžících, řekl bych, že ano. Už teď jsem na ně velmi zvědav.

Děláte si na StarDance rád čas?

Nepochybně ano, je to sice největší stres roku, ale taky největší dobrodružství. A dělá mi radost, když mě lidé potkávají na ulici a ptají se, kdy už to bude. Máte-li práci, na kterou jsou lidé zvědaví a která jim dělá radost, je to velký dar.

Nová dekáda, nový ročník... S jakými pocity do něj vstupujete?

Je to vždycky takový koktejl hrůzy a vzrušení, už to taky točíme patnáct let, takže diváci se jen tak s něčím nespokojí a samozřejmě mám noční můry, jestli mě ještě něco napadne, jestli to lidé bude ještě bavit. Ale přes to všechno se vždycky znovu těším.

Do nedávna se nemohlo ani zpívat, ani tančit. Jak myslíte, že by vypadala StarDance v tomto nouzovém stavu?

Víte, že jsem na to často myslel? Měli jsme štěstí, že zrovna na ten covidový rok jsme plánovali roční pauzu, to nás zachránilo. Protože já si to třeba bez lidí v publiku dovedu sotva představit a online se taky tančit nedá, tak doufám, že se snad na podzim ta situace nějak brutálně nezhorší, drtivá většina lidí v týmu už je očkovaná, doufejme, že se nám to vyhne.

Mnoho diváků Vás vnímá jako moderátorskou elitu, cítíte za to zodpovědnost? Těší Vás to?

Pokud to tak je, tak mě to samozřejmě těší, ale – jak správně říkáte – taky tíží. Vždycky se bojím, jestli se to, co třeba baví mně, bude zdát zábavné taky divákům. A jistota je, že se nezavděčíte všem, ani to při tak velké sledovanosti nejde. Je mi jasné, že bude spousta lidí, kteří mě zrovna nemusí, ale to zase doufám, že vyváží ten tanec. Však to není pořad o moderátorech, je to o pohybu a estetice a taky o muzice, tak snad si ti, co mě rádi nemají – a mám pro to plné pochopení – přijdou na své při těch tanečních číslech.

Letos se poprvé jako hlavní choreograf a odborný poradce objeví Marek Zelinka. Co myslíte, že vnese do StarDance?

Na to jsem moc zvědav, protože Marek se mi nezdá být moc svázaný těmi pravidly soutěžního tance, má spoustu neotřelých nápadů, které by asi na taneční soutěži neprošly, ale v takovémhle zábavném programu mohou fungovat výtečně. A naštěstí naši porotci nejsou nějakí fundamentalisté, taky jsou otevření všemu možnému, tak doufám, že by mohli nějaké nové prvky, i když nestandardní, podporovat.

Nová sestava je znovu pestrá, objeví se opět profese, která ještě nikdy netančila – letos je to farářka. Máte tip na profesi, která ještě nebyla, ale Vás by lákalo ji do StarDance přizvat?

Určitě by se hodil ortoped, zejména v posledních dílech. A ani psychiatr by neškodil. Viděl jsem tuhle pana doktora Nešpora a ten už je zralý soutěžit.

Jeden z večerů bude věnován poctě Jiřímu Suchému. Na kterou jeho píseň byste si rád zatančil a s kým?

Já bych nejspíš ploužil s Terezkou na píseň Pramínek vlasů. To bychom svedli.

Můžete říci, po těch deseti ročnících, že je tanec vaše parketa?

Vůbec ne a nikdy to tak nebylo. Obdivuji tu disciplínu, rád se na ni dívám, ale – ku prospěchu diváků – ji neprovozují.

Každý z přímých přenosů může být napínavý. Kdy pro Vás přichází ta nejnapínavější chvíle?

Nejhorší je ta poslední půlhodina před začátkem. Když už se pak přenos rozjede, je to takový fofr, že člověk nemá čas přemýšlet nad trémou, myslíte na další vstup a většinou to docela uteče. Ale ten čas před začátkem, to je jen pro nejsilnější jedince.

Od fanoušků StarDance dostáváte mnoho obrázků, ale i dopisů. Utkvěl Vám nějaký v paměti?

Vzpomínám si na dopis diváka, který mě důrazně žádal, abych se ohlířil, že vypadám jako Satan.

StarDance s Centrem Paraple

Letošní pátý charitativní díl pro pořad StarDance, který je součástí jedenáctého ročníku soutěže, provází několik změn a taneční večer se představí v novém konceptu. Pět tanečních párů, složených z osobností českého showbyznysu a profesionálních tanečníků, věnuje svůj tanec patronům z řad klientů Centra Paraple, kterými jsou Rozálie Mošovská, Adriana Hartman Augustínová, Stanislav Zatloukal, Miroslav Grill a Marcel Syrůček. Benefiční večer bude uvedený profi hendikepovaným tanečníkem na vozíku spolu s tanečnicí a samozřejmě nebude chybět společné vystoupení všech patronů a tanečních párů v originální choreografii Marka Zelinky. Diváci mohou podpořit Centrum Paraple během přímého přenosu zasláním dárcovské SMS a také mohou posílat finanční dary na sbírkový účet. Program bude součástí sedmého přímého přenosu vysílaného 27. listopadu.

CENTRUM PARAPLE

je obecně prospěšná společnost založená Zdeňkem Svěrákem a občanským sdružením Svaz paraplegiků. Pomáháme lidem na vozíku po poškození míchy a jejich rodinám zvládnout těžkou životní situaci. Jsme oporou pro ty, kteří právě ochrnuli po úrazu nebo nemoci, i pro ty, kteří tak žijí už dlouho, ale narazili na problém, se kterým si nevědí rady. Naší základní poskytovanou službou je pobytová sociální rehabilitace a odborné sociální poradenství. Pomáhat můžeme jen díky solidaritě tisíců lidí, kteří naši činnost podporují.

„I přes pokračující pandemii, těžkou zatěžkávací zkoušku pro celou společnost, potkáváme stále více lidí pomáhajících druhým. Ať je jim charitativní pořad poděkováním, a my děkujeme všem, kteří se na něm podílí. Mé šťastné číslo je 27. Paraple funguje dvacet sedm let a pořad bude dvacátého sedmého listopadu, už teď se moc těšíme.“

David Lukeš, ředitel Centra Paraple

Zdeněk Svěrák se těší na vysílání letošního benefičního dílu pořadu StarDance.

Pomoc České televize a veřejnosti Centru Paraple a lidem s poškozením míchy

ocenil slovy: „Díky České televizi od roku 1994 lidé pomáhají Centru Paraple. Jsme tu dvacet sedm let, mnozí naši klienti vozíčkáři dostudovali, našli práci, založili rodiny a vychovávají děti. Nebo prostě našli smysl svého dalšího života. Milá Česká televize a milí přátelé, kteří naši činnost podporujete, děkujeme!“

StarDance^{x1}

Simona Babčáková:

Hudba je pro mě absolutně zásadní

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Vím, ale neprozradím – to je intimní astrologická informace.

Co byste dělala, kdybyste nebyla herečkou?

Terapeutku.

Co vnímáte jako svůj největší úspěch?

Vůbec to, že dělám herectví na úrovni, na jaké ho dělám: že jsem v Dejvickém divadle. To, že mohu točit, moderovat, improvizovat. Skutečně žiji svůj sen. Všechny dětské sny jsem si splnila a teď si pomalu plním i ty dospělé.

Těšíte se na porotu, nebo se jí obáváte?

Chápu, že jde o show a že tam porota musí být. Chápu, že musí být zaměřena na chyby a že je musí pojmenovat. Chápu tedy její smysl, ale porota není to, kvůli čemu tančím. Tančím kvůli sobě, pro svou radost. Jistě, oni mi něco řeknou a já se na to budu snažit nějak vtipně reagovat, ale fakticky mě jejich názor nezajímá. Nemám totiž ambici umět dokonalý tanec podle soutěžních kritérií, ale užít si ho!

Jak zvládáte náročné tréninky?

Pro tělo je to pochopitelně šok, jelikož na sportovní výkony nebylo zvyklé, ale zjistila jsem, že když si dvakrát týdně nechám udělat masáž a jednou fyzioterapii, tak se to dá. Takže mám několik masérů, fyzioterapeutku... Věděla jsem o tom a ten servis jsem si zajistila dopředu. Až se budu věnovat jen tomu, tak bych chtěla přidat saunu a další relaxační věci. Včera mě u fyzioterapeutky velice pobavilo, že mi říká: „Podívej se, záda tě bolí kvůli břišním svalům a ty už nedoděláme. Měla bys už trénovat ve stahovačkách!“ Takže zatímco se všichni nechávají tejpovat, já trénuji ve stahovačkách.

Čím pro Vás je StarDance?

Je to příležitost posunout své hranice. Charakteristický rys mé tvorby je zabít několik much jednou ranou: uvědomila jsem si, že když to nevezmu teď, tak už nikdy. Cítím, že tělo už není ochotno snášet dřinu a dril, tohle je poslední možnost. Rozhodně si tím také kompenzuji čas dospívání, kdy jsem do tanečních nechodila ze strachu, že mě nikdo nevyzve k tanci. Moc bych se chtěla naučit všechny tance, jelikož mě to velice baví. Navíc si užívám to, když mě partner při tanci vede, ví, co

dělá, a já se mu mohu odevzdat. To je pro mě hluboce léčivé. Takže se naučím tance, posílím tělo a ještě je to terapeutické.

Kdo je podle Vás nejlepším tanečníkem z Dejvického divadla?

Kromě Veroniky, která je nyní samozřejmě absolutní královnou a velice ráda bych si s ní zatancovala, by mě lákal Jaroslav Plesl, který je tak multitalentovaný, že by byl i v tomto jistě skvělý.

Jste mimo jiné vášnivou improvizátorkou – bylo rozhodnutí účinkovat ve StarDance improvizací, nebo promyšleným rozhodnutím?
Šlo o promyšlené rozhodnutí.

Zmiňovala jste, že je pro Vás velice důležitý humor – při seznamování jste říkala, že by to díky němu s Martinem mohlo fungovat – funguje?

Jsem velmi spokojená, myslím, že to funguje a Martinovi můj humor vyhovuje. Musí. Pochází z Hodonína a žije na Ostravsku, ten něco vydrží.

Zmínila jste, že si chcete užít tanec, zároveň jste ale skvělá komička – plánujete v samotném tanci využít i tohoto talentu?

Určitě, ráda bych! Takhle: abych to zvládla, využiju všechno!

Jak to je s výběrem hudby – vybírá ji Martin, nebo to děláte společně?

Vybíráme ji společně a je to tedy dost licitování, jelikož je to pro mě absolutně zásadní a spoustu písniček nám nepovolili, že už byla v minulých ročnících. Hudba se mnou buď něco dělá, nebo nedělá. Pokud se mnou něco dělá, tak je mi jedno, co je to za žánr, ale pokud na ni moje tělo nereaguje, tak ho zkrátka nechává chladným. Propojení hudby a pohybu mi způsobuje slast – už na těch prvních trénincích, když jsme udělali kousek choreografie a pak si to zatančili do hudby, tak mi naskočila husí kůže.

Martin Prágr:

Simona má daleko více silných emočních stránek než jen komično

Kolik času protančíte?

Chodíme čtyřikrát nebo pětkrát týdně a vždy tak na dvě a půl hodiny. Mimo StarDance odučím třeba i deset hodin denně, ale to je něco docela jiného, jelikož

se ti lidé střídají a každý s sebou přinese novou energii.

Čemu byste se věnoval, kdybyste nebyl tanečníkem?

Buď bych byl sportovec, nebo by mě bavilo pořádat nějaké akce.

Co považujete za své největší štěstí v životě?

Vždycky jsem vedle sebe měl rodiče, kteří mě dokázali v kariéře posunout. Takže jako největší štěstí vnímám to, že jsem vedle sebe měl mamku.

Jak vnímáte porotu na StarDance?

Pro člověka je určitě těžké to, že na generálce porota není. Je to vlastně jediná změna oproti večeru. Z ní a jejího upjatého pohledu jsem byl také nejvíce nervózní. Paradoxně víc než z přímého přenosu, na který se dívá více než milion diváků.

Můžete už po pár trénincích trochu ohodnotit Simonu jako tanečnici?

A využijete její komiku do choreografií?

Je opravdu velice šikovná. A její komický talent bych nerad cpal úplně všude. To, že takhle Simonu lidé znají, neznamená, že taková doopravdy je. Respektive myslím, že má daleko více silných emočních stránek než jen komično.

Jde už poznat, zda jí více půjdou standardy, nebo latina?

Právě proto, že má více emočních poloh, tak bych neřekl, zda jí půjde více to, nebo to. Zatím v těch prvních dvou tancích, co jsme trénovali, nevidím nějaký velký rozdíl.

Během předchozí účasti ve StarDance jste tancoval se sportovkyní – vnímáte nyní rozdíl?

Určitě, nicméně nemyslím, že by spočíval ve fyzickém drilu. Myslím, že jde spíš o povahu člověka než o to, zda je ten druhý v páru sportovkyně, pradlena, nebo herečka. U Simony cítím velký vnitřní klid, možná to naživo bude jinak, kdo ví. U sportovce je to o tom, mít vše dokonale nacvičené. Simonina silná stránka je umění improvizace, což mi dává klid.

Martine, byl jste se už podívat na Simonu v Dejvickém divadle nebo?

Samozřejmě hned jak jsem Simonu pozval, chtěl jsem ji vidět i na divadelních prknech. Ale ona mě předběhla a pozvala mě sama. Bohužel zatím jsme nenašli vhodný termín, ale už se na ni moc těším.

Simona Babčáková
Martin Prágr

Jan Cina
Adriana Mašková

Jan Cina:

Když zmíníte StarDance, lidem se na tváři spustí úsměv

Co Vám půjde lépe: latina, nebo standard?

Na latině mě baví živelnost, můžete tam i víc čarovat rukama, výrazem, zdá se mi hravější. Standard je více klasický: všechno musíte opravdu vyšlapat, držení je taky dřina. Latina je pro mě zábavnější.

Čím byste byl, kdybyste nebyl herec?

To je těžká otázka, ale předpokládám, že by to bylo něco kolem umění, ke kterému mě to stále táhne. Manuálně zručný nejsem, technické věci mě nebaví a příliš mě nezajímají.

Co považujete za svůj největší kariérní úspěch?

Asi když mi Hana Ulrychová po představení Malý princ přišla zaklepat na šatnu, s pokorou sobě vlastní mi přinesla květinu a řekla, že to pro ni byl velice silný zážitek. Já totiž během zkoušení tohoto představení znovuobjevil hudební skupinu Javory a paní Ulrychová tak byla vlastně celou dobu se mnou. To, co v tom hlase má, pro mě vlastně představuje téma Malého prince.

Jak vnímáte hodnocení poroty?

Jsem zvědavý, jak to bude člověk vnímat. Stejně jako živé hlasování publika. Zajímá mě, co to s člověkem udělá. Nad něčím se dlouhou dobu trápíte ve zkušebně a někdo je na základě minuty a půl nucen vás hodnotit.

Co Vám StarDance evokuje?

Jistou značku – když to v České republice zmíníte, tak kdokoliv ví, o co jde. Automaticky se jím na tváři spustí úsměv, tedy pokud nejde o lidi, kteří z nějakého důvodu nenávidí televizi nebo tanec. Obecně je ale u všech lidí reakce velmi podobná.

Bolí Vás kvůli tréninkům něco? Objevil jste nějaké svaly, o kterých jste dosud nevěděl?

Věděl jsem o svalech, které mám, a věděl jsem, že je nepoužívám tak, jak mám. Takže tyto svaly se samozřejmě ožívají. Konkrétně jde o zádivé svaly a kolena, věřím ale, že se to i tím tancem posílí, jelikož tanec je skvělý sport.

Dlouho jste byl členem hudební skupiny Olats otesoc, hostoval jste i na albu Bereniky Kohoutové – k hudbě a rytmu tedy máte veskrze pozitivní vztah?

Určitě, ale spíše z pěvecké stránky, skrze tělo je to mnohem složitější. Navíc jiný přístup, ale o to větší výzva a radost z objevování. Zatím pro mě například představuje poměrně náročný úkol vystopovat v písni rytmus, na který máme tančit.

Vystudoval jste katedru alternativního a loutkového divadla, kde se často pracuje s tělem jinak, než na tradičnější činohře – zužitkujete i zkušenosti ze studií?

Myslím, že to určitě využiji, katedra alternativního a loutkového divadla byla dříve hodně zaměřená na loutku, tu tam zatím nemáme. V dobách, kdy jsem studoval, se katedra zaměřila také více na pohyb, kterého naopak využíváme hodně. Zaměření se na autorské divadlo také zužitkuji.

Vaše postava v seriálu Pustina závodí v automobilu, Vy sám jste přitom řidičský průkaz získal jen krátce před natáčením, jste zvyklý jít do věci po hlavě?

Ano, řidičák jsem dostal týden před natáčením pod podmínkou, že nebudu řídit. Jít do StarDance však bylo promyšlené rozhodnutí, ta nabídka přišla už jednou, ale to jsem zrovna neměl čas a dal jsem přednost jiné zkušenosti. Teď se to sešlo tak, že to bylo příjemně plánované.

Minulý rok jste se objevil v televizní minisérii Herec, kde jste ztvárnil hlavní roli – jak tuto zkušenost zpětně vnímáte?

Vnímám to jako skvělou zkušenost a další semestr v hereckém „učňáku“. Pro mě šlo o první zkušenost s hlavní rolí v takhle rozsáhlém projektu – tři díly, kromě dvou obrazů jsem byl snad ve všech, takže to bylo i fyzicky náročné. Natáčení bylo velice příjemné, ale to téma je samozřejmě temné, což umocňoval podzim, který v době natáčení zrovna panoval.

Po uveřejnění informace, že budete ve StarDance se k Vám dostaly dotazy, zda budete tancovat s mužem, nebo se ženou – co pro Vás takové otázky znamenají a jak jste je vnímal?

Přijdou mi jako podnětné, samotného mě nenapadlo si takovou otázku položit. Automaticky jsem si říkal, že společenský tanec je o nějaké mužské a ženské roli. Je to takhle postavené a vychází se i z tradice sportovního tance. Tím, že se v několika světových obdobích StarDance už objevily stejnopohlavní páry, přišlo mi to jako zajímavá myšlenka, ale stejně mě překvapilo, kolik lidí se na to ptalo, takže je to pro mě asi důležité a možná to nějakým způsobem očekávali. My jsme toto téma probírali i s dramaturgií pořadu, za což jsem velmi rád. Nakonec jsme si řekli, že bude lepší zatím zůstat u tradiční varianty. Což však neznamená, že se diváci nemohou těšit na různé variace na toto téma.

V seriálu Svět pod hlavou ztvárňujete s Miroslavem Hanušem stejnou postavu, jen v jiném věku, nyní tancujete stejně jako on s Adrianou...

To je pravda. Čekám, kde a kdy nás osud ještě propojí. A rozhodně se nebráním.

Adriana Mašková:

Nervózní jsem z rozhovorů s moderátory

Čím byste byla, pokud byste nebyla tanečnicí?

Vždycky mě bavila spousta věcí, takže jsem se do rozhodování, co se mé profese týče, nikdy moc nehrnula. Teď ale kromě tance ještě studuji architekturu, takže bych se do budoucna ráda věnovala oběma profesím.

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Ano, narodila jsem se v šest padesát. Jediný den, kdy jsme byla ranní ptáče dobrovolně.

Kolik času týdně protančíte?

Nevím přesně, ale je to dost... Teď, v rámci StarDance, máme s Honzou čtyřhodinové tréninky plus minus třikrát do týdne.

Jak vnímáte porotu ve StarDance?

Vlastně je vnímám jako dobrou zpětnou vazbu. I když ne vždy je to, co člověk slyší, nejpříjemnější, je to pro naši práci důležité.

Co považujete za svůj největší taneční úspěch?

Asi to, že se nám podařilo titul mistrů republiky obhájit několik let po sobě a že se díky tanci můžu účastnit takových projektů, jako je právě StarDance.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka na StarDance?

Nejraději vzpomínám na přátelství, která ve StarDance vznikla a přetrvávají dodnes.

Obáváte se živého vystupování před lidmi?

Vzhledem k tomu, že před lidmi tancuji běžně, už to tolik nevnímám. Je to zhruba něco takového, jako když jde Honza na jeviště. Nervóznější ale bývám z rozhovorů s moderátory, v tom přece jen takovou praxi nemám.

Věděla jste, že pan Hanuš a Honza hráli v seriálu Svět pod hlavou tutéž postavu?

Nevěděla jsem o tom, ale naštěstí mám bystré kamarády, kteří mi brzo řekli, že mám vlastně dva muže v jednom.

Má Jan Cina s Miroslavem Hanušem něco společného? Jak byste porovнала jejich tance?

Na první pohled člověk spíše vnímá ty rozdíly, jako jsou věk, nebo stavba těla. Z čehož plyne to, že i práce s nimi je odlišná. Ale konkrétně při tvorbě choreografií jsou oba velmi tvůrčí, což vnímám jako velké plus.

Půjde Honzovi spíše latina, nebo standard?

Latina je přeci jen o něco živější, tudíž si myslím, že mu bude i bližší. Ale věřím, že si najde své i ve standartu! Jen je potřeba si zvyknout na to pevné držení.

Tereza Černochová:

Od malička jsem chtěla být baletkou

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?
Za pět tři odpoledne.

Čím byste byla, pokud byste nebyla zpěvačkou?

Příroda mě naplňuje stejně jako hudba, takže by to bylo asi něco kolem toho.

Co považujete za svůj největší úspěch?
Jsem v kapele, kterou jsem od jejího začátku zbožňovala, a nikdy jsem si nemyslela, že se mi povede být její součástí.

Kolik času protančíte?

Snaha je pětkrát v týdnu po čtyřech hodinách. Nicméně jde o ideál narušený tím, že hodně hraji, a navíc ještě musím fungovat jako máma, tak mi občas dochází síly. Takže když bych to měla zprůměrovat, tak je to čtyřikrát v týdnu po čtyřech hodinách.

Jak se těšíte na porotu?

Ted' jsme s nimi natáčeli znělku a všichni jsou mi velice sympatičtí. Hned bych se všemi z nich chtěla jít na pivo a pokecat si. Ale myslím, že ani po přenosech se to nijak dramaticky nezmění. Vždyť člověk se chce posouvat někam dál a dozvědět se, co je špatně.

Kromě hudby milujete také přírodu a konkrétně jízdu na koni. Dá se tato disciplína nějak srovnat s tancem? Myslíte si, že to je další předpoklad (kromě toho, že děláte hudbu), aby Vám tancování šlo?

Určitě jde u obojího o to, že dohromady ladíte něco s někým jiným a je jedno, jestli jde o zvířecí, či lidský mozek. Takže to určitě souvislost má. Ve chvíli, kdy si na koně sedáte, přizpůsobujete se momentálnímu rozpoložení toho zvířete. S koněm samozřejmě nemůžete vést dialog jako s člověkem, ale zase ho vedete svým tělem. I tak však vytváříte něco krásného.

Rodiče Vás vedli k hudbě i lásce k přírodě – tančilo se u Vás doma?

U nás doma se tančilo tak, že jsem chtěla být od malička baletkou, takže jsem doma neustále chodila v tylové sukýnce s piškoty po babičce z dob raz, dva, tři. Já jsem si na to neustále stoupala a strašně jsem chtěla baletit. Můj otec uměl jen waltz, který se naučil kvůli muzikálu Evita. Mamka také měla ráda dobrou hudbu, ale ta se spíše noblesně vlnila do rytmu.

Od velmi mladého věku vystupujete před lidmi – připadáte si jako extrovertka?

Na jevišti jsem asi spíše extrovertka, ale mám to ve fázích. A to díky Monkey Business, kde ta pozornost není především na mně, ale je zaměřená spíš na Matěje. Nicméně i já tam mám svoje výstupy – jsem jedním z článků toho stroje, ale ve chvíli, kdy to má přijít, tak se přecvakne totální extrovert, který dá na odiv to, co v sobě jinak chráním. A myslím, že to funguje, jelikož lidi si toho všímají. S Ondrou Brouskem tomu říkáme skrytá síla. Kdybych byla třeba stejný extrovert jako Matěj, tak si polezeme do zelí.

V rozhovorech zmiňujete, že jste na své první sólové desce neměla hit, který by hrála rádia, jelikož nemáte v hudbě ráda kompromisy. Jak je to s kompromisy v kapele? A v tanci? Jde o něco jiného?

V kapele není kompromis žádný a v tanci je naopak velký, člověk si představuje, že jako muzikant bude tančit na složitou hudbu, kterou zrovna zbožňuje, což samozřejmě nejde. Nicméně já v tanci kompromis neznám, jelikož nejsem profesionál – to ví spíš Dominik, který mi choreografii přizpůsobuje tak, abych ji zvládla a zároveň něco ukázala.

Váš kolega z kapely Matěj Ruppert skončil před osmi lety ve StarDance na čtvrtém místě – dělal si z Vás Matěj ohledně toho legraci? Špičujete se kolem toho nějak?

Ne, srandu si ze mě nedělá. Ví, že do StarDance nastupoval v době, kdy se sice ženil, ale ještě neměli děti. Takže se mě jen zeptá, jestli je všechno v pořádku, na což mu odpovím, že ne, protože jsem zrovna na pokraji sil. On sám mi říkal, že během StarDance domovem spíše proplouval: po tréninku se jen osprchoval, vzal si čisté oblečení a zase jel na hraní. Sám tedy uznává, že s dětmi je to diametrálně odlišné. Je to větší boj s časem a energií. Ostatní kluci si legraci trochu dělají a nemají rádi, když přijdu na koncert s výrazem těsně před smrtí. Takže se kvůli tomu občas špičujeme, což je však rozhodně potřeba – humor ostatně představuje jeden z klíčů té kapely.

Dominik Vodička:

Ze začátku jsem bral porotu jako velmi krutou

Čím byste byl, kdybyste nebyl tanečníkem?

Así psychologem, jelikož mám rád práci s lidmi.

Co považujete za svůj největší úspěch?
StarDance a Thálii, pak mě určitě ještě potěšilo umístění Forbesu do žebříčku 30 pod 30.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka na StarDance?

Řekl bych finále, ale to byla taková euforie, že si z toho nic nepamatuji. Takže asi šesté kolo, když jsem byl zraněný, a stejně to všechno vyšlo.

Jaká je Tereza zatím tanečnice?

Tereza má ohromnou výhodu v zapamatování si sestav, když jí něco ukážu, tak si to pamatuje, a to i druhý den. Tudiž se neustále postupuje dál. Navíc to má v těle, což mě překvapilo. Věděl jsem sice, že na koncertech nejsou nehybní, ale že to půjde do latiny, to mě nenapadlo.

Co jí jde více: standard, nebo latina?

Zatím bych Terezu úplně neškatulkoval, co jí jde líp. Má předpoklady k tomu, aby jí šly oba tance. Každý z těch tanců má něco a uvidíme po prvním přenosu.

Vy jste byl ve StarDance jednou a rovnou jste zvítězil. Jak jste vnímal porotu a jak ji vnímáte teď?

Ze začátku jsem bral porotu jako velmi krutou, ale posléze jsem pochopil, že to tak asi musí být. Navíc jsem chápal, že jde o vývoj toho člověka, a jakmile začnou samotné přenosy, tak se VIPky posouvají více a více. Nicméně když to dobré nebylo, tak to porotci řekli, a člověk samozřejmě nechce slyšet věci, které jsou špatné.

Vaší silnou stránkou byly choreografie – změnil se nějak Váš přístup k nim spolu s partnerkou?

Ano, zase se přizpůsobuji. Když jsem se dozvěděl, že mám Terezu, tak jsem hned začal hledat věci a pohyby, aby to Tereza sedělo.

Tereza Černochová
Dominik Vodička

Zdeněk Godla
Tereza Prucková

Zdeněk Godla:

Svou ženu bych vyzval na waltz

Jakou denní dobu máte nejradši?

Spíš ráno, večer jdu spát s tím, že jsem zase neudělal spoustu práce, kterou jsem udělat chtěl. Ráno je pro mě nejlepší.

Co byste dělal, kdybyste nebyl herec?

Buď ve stavebnictví, to mě baví, nebo v zahradnictví. To byl můj koníček, když jsem byl mladší, v této oblasti jsem i pracoval. Dělal jsem okrasné zahrady, altánky s rybníčky a tak podobně.

Co vnímáte jako svůj největší herecký úspěch?

Zřejmě práci u seriálu MOSTI, který mě prakticky proslavil.

Díky němu jste se stal prakticky přes noc celebritou. Myslíte si, že po StarDance nastane něco podobného v ještě větší míře?

Upřímně doufám, že ne. Je to sice příjemné, ale pak jdu takhle s manželkou nakoupit a vlastně nenakupuju, spíš jen pózuju.

Jaký je Váš vztah k hudbě?

Hudbu poslouchám od malička: romské písničky, disco, v podstatě všechno. Ale že bych k ní měl nějaký zvláštní vztah, to ne.

V rozhovorech jste zmiňoval, že jste si chtěl svou účast ve StarDance rozmyslet – jak to máte nyní?

Už toho rozhodně nelituji. Tím, že mám za sebou už několik týdnů tréninků a trochu vím, o čem to je, tak si rozhodně nepřipadám tak špatně jako na začátku. Bylo to dáno hlavně tím neznámem, do kterého člověk šel. Teď už máme i nějaké taneční sestavy a když nás pak vidím v zrcadle a hraje přitom hudba, mám z toho radost.

Jak je to s vymýšlením hudby a výběráním choreografie? Důvěřujete Tereze, nebo jí do toho mluvíte?

Ne, Tereza je profesionálka a já jí absolutně důvěřuji. Ona to celé vybere a vymyslí, na mně je, abych to potom zvládl.

Kromě StarDance se ještě věnujete stavařině, do toho natáčíte – jak to zvládáte skloubit?

Je to opravdu náročné, nicméně se snažím makat, co nejvíce to jde. Rozhodli jsme se, že budu trénovat i doma a natáčet videa, na základě, kterých mi pak Tereza řekne, zda tam chyběly paty, špičky, zda jsem stál rovně apod... Skloubit to s prací ale často představuje boj, člověk předává stavby,

musí občas někde něco vyřídit, do toho jezdím ještě točit na Slovensko. Ale dělám, co můžu. Někdy je holt potřeba někde něco ubrat a obětovat tomu ten čas.

Promítnou se do taneční choreografie nějak prvky romského folkloru?

Máme jednu choreografii z prostředí baru, kde bych měl představovat černocho s doutníkem. Snažíme se být černobílí!

Kdybyste měl k tanci vyzvat svou ženu, jaký tanec by to byl?

Vybral bych si waltz, jelikož je elegantní a takový noblesní. Moje žena je sice malinká, takže by se na mě musela zavěsit, ale to by nevažilo! :-)

Tereza Prucková:

Zdeněk má živočišnost v krvi

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Ano, narodila jsem se ráno v pět dvacet.

Kolik času protančíte?

Jedeme zatím třikrát týdně po čtyřech hodinách, které se snažíme co nejvíce využít. Většinou si dáme jen kratičkou pauzu, ten čas letí hrozně rychle!

Co byste dělala, kdybyste nebyla tanečnice?

Vždycky jsem chtěla být kromě tanečnice a paní učitelky i herečka, protože jsem z ochotnické rodiny. Trochu jsem se tomu přiblížila, jelikož jsem tancovala v muzikálech a jiných představeních. A kdyby to mělo být úplně odjinud, tak klidně kadeřnice nebo květinářka.

Máte obavy z poroty?

Vůbec ne. Jediným strašákem je pro mě časová organizace, skloubit hlídání dětí s manželovou prací a Zdeňkovou prací, a najít společný prostor na to, abychom to všechno secvícili s dobrým pocitem!

Co vnímáte jako nejhezčí vzpomínku na StarDance?

Těch bylo strašně moc! První řada představovala celkově takové velké poprvé jak pro tanečnický a VIPky, tak pro štáb a celý realizační tým. Nikdo nevěděl, co od toho očekávat, a v tom to bylo kouzelné. Podruhé jsme se zase s Martinem Procházkou dostali až do finále, z čehož jsme měli velkou radost. A potřetí už jsem byla zkušenější a tanečně vydrlejší

a mohla jsem sama sobě říct, že se mi některé choreografie povedly! :-)

Jaký je Zdeněk zatím tanečník? Po seznámení jste zmiňovala, že je to kus chlapa a bude těžké ho rozhýbat – jak mu to zatím jde?

Překvapil mě! Přála jsem si, aby se v něm vzbudilo něco živelného, což se povedlo. Má to zkrátka v krvi, a když se v choreografii objeví momenty, ve kterých není svázaný technikou, je to autentické, opravdové, prostě skvělé. Ide z něj krásná energie, což mě baví, jeho to taky baví a to by v tom byl čert, aby to ne bavilo i diváky!

Půjde mu spíše latina, nebo standard?

Možná je to zvláštní, ale obojí. V latině má momenty, kde ukáže tu svoji živelnost, která mu sedne, a má jistou svobodu. Ve standardu je zase elegantní a vlastně mu to v něm sluší, až je to občas dojemné.

Jak se pro Zdeňka vymýšlí choreografie?

Od začátku jsme věděli, že chceme vytvořit slušné hezké vystoupení, které Zdeněk zvládne. Nejen divácky zábavná čísla, jak možná spoustu lidí očekává. Vybrali jsme krásnou hudbu, jednou je to funky s trochou rapu a pouliční náladou, podruhé zas swing, potřetí jazzová záležitost, počtvrté romská tematika. Myslím si, že to všechno Zdeňkovi krásně sedne. Přála bych si, aby v tom vypadal přirozeně a aby se v tom dobře cítil.

Andrea Sestini Hlaváčková:

Malé čerstvě načepované pivo miluju!

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Čas svého narození vůbec nevím, ale já sama jsem porodila v devět večer.

Co byste dělala, kdybyste nebyla tenistkou?

V mém nespelnitelném snu bych chtěla být zpěvačkou.

Co považujete za svůj největší kariérní úspěch?

Stříbrnou olympijskou medaili.

Co pro Vás StarDance představuje?

Vždy jsem StarDance sledovala a obdivovala, jak ti neprofesionální tanečníci dokážou podat takový výkon. Jistě, věřím, a tak trochu i doufám, že tomu napomáhají šaty a kamery. Viděla jsem tenistky: Hantuchovou ze Slovenska a Radwańskou z Polska projít jejich obdobou StarDance a doslova jsem čuměla! Znáám je z kurtu a vůbec jsem nechápala, jak strašně jim to slušelo – transformace netanečnicků je neskutečná!

Jak se těšíte na porotu?

Vůbec nevím, co mám čekat. Jsem zvyklá s většinou lidí ve svém životě vycházet. I s trenéry, kteří mě kritizovali, nebo soupeřkami, které mě porážely. Bubáka pro mě spíš představuje můj osobní výkon než porota. To, abych „nezamrzla“ uprostřed tance. Když budu mít ze svého výkonu dobrý pocit, tak je mi upřímně jedno, co na to kdo řekne.

Spolu s Tomášem Vernerem jste si jednou vyzkoušela společné moderování – nevzali byste si to jeden večer místo Terezy Kostkové a Marka Ebena?

No hned! I když jsem nervózní i při moderování, tak si stále myslím, že by to bylo lepší než ten tanec!

Pocházíte z pivovarnické rodiny – zdědila jste také lásku k tradičnímu českému potěšení z chmelu, nebo to se sportovní kariérou nešlo dohromady?

Nikdy jsem se po pivu neopila, ale takové malé a čerstvě načepované – to miluju!

Máte dvouletou dceru – jak na StarDance reaguje? Vnímá ho nějak?

Ano, vnímá, neustále opakuje „mama dancing, mama working“. Zpívá si písničky, které si doma ke StarDance pouštím, abych si je v hlavě projela. Teď je na dovolené a neustále opakuje, že „mama dancing“, a proto tam nejsem s ní.

Jak péči o dceru a tréninky zvládáte?

Velice složitě, StarDance je pro mě velice časově náročné, stejně tak logisticky: najít hlídání a nějak ten čas dělit.

Během své sportovní kariéry jste excelovala mimo jiné i ve čtyřhře, kde jste musela spolupracovat s dalšími tenistkami. Jste týmová hráčka?

Určitě, měla jsem to velice ráda, ať už s kolegyní v týmu, nebo i smíšené čtyřhry. Jde o rozdělení zodpovědnosti, ale také radosti – po výhře jdete do šatny a jste cíli napumpovaní, což se stupňuje tím, že tam jdete ještě s někým. Na to ze svojí tenisové kariéry hrozně ráda vzpomínám.

Uvedla jste, že jediná Vaše zkušenost s tancováním je z večírku. Jak Vám to zatím na tréninku jde?

Michal je úžasný, jelikož mě chválí. Já bych se asi měla taky začít chválit, zatím se spíše kritizuji a podceňuji – tak teď zkusím nový přístup!

Jak byste srovnala náročnost tenisových a tanečních tréninků?

Až díky tréninkům tady jsem si uvědomila, jak neuvěřitelně náročný je tenis. Neustále totiž mám nějaké tenisové tréninky a tělo mě bolí převážně z tenisu. Tady je to spíše náročné na hlavu a čas. Občas mám pocit, že už tančím, ale pak vidím video a je mi jasné, že už to třeba není tak hrozné, ale nevypadá to ani tak, jak jsem si představovala.

Staví Vám Michal choreografii na tělo? Vyhovuje Vám způsob jeho práce a výběr hudby?

Jsem hrozně ráda, že mám právě Michala, jelikož je to zkušený pardál a já to vlastně vůbec nemusím řešit. Když hovořím s kolegy, tak spoustu z nich mluvilo tanečnickům do výběru hudby, to u mě osobně přijde úplně nemyšlitelné.

Michal Necpál:

Andrea se do drilu hrne více než já

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Myslím, že jsem narozený v osm hodin ráno.

Co byste dělal, kdybyste nebyl tanečníkem?

To bych chtěl být hudebníkem, konkrétně bubeníkem. Vždycky jsem obdivoval bubeníka The Who Keitha Moona, který předčasně umřel. Dostal v té kapele neuvěřitelný prostor: neurčoval jen rytmus, ale celkově se tam mohl seberealizovat.

Co považujete za svůj největší kariérní úspěch?

Mít možnost reprezentovat Českou republiku na mistrovství světa ve standardních tancích.

Co pro Vás představuje StarDance?

Jde o úžasný a unikátní projekt, který má hlavu a patu. Nikdy mě příliš nebavilo soutěžení a tanec nepovažuji za sport, ale spíše uměleckou záležitost. Miluji, když si můžu vytvořit koncept sám: vybrat hudbu, vymyslet choreografii a společně ji interpretovat.

Kolik času týdne protančíte?

Intenzivního tréninku to mohou být dvě a půl hodiny denně. Tak šestkrát, sedmkrát do týdne.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka na StarDance?

Vzpomínám si, jak jsme natáčeli znělku k deváté řadě StarDance. Během nádherného večera nás bavila Pavla Tomicová tak, že to moje bránice rozdýchává doteď!

Jak to Andree na trénincích jde?

Je velice šikovná, já jsem moc spokojený, jde jí to skvěle!

Tančuje zatím lépe standardy, nebo latinu?

Co se týče latiny, tak jsem zatím velice mile překvapený. Ne že by to bylo vložené pravidlem, ale obecně platí, že sportovci nebývají pro latinu tak flexibilní v těle, jak by bylo potřeba. Musím konstatovat, že Andrea má perfektně rozhybané tělo, takže se s tím perfektně pracuje. S čím zatím trochu bojujeme, je rychlost – potřebujeme se daleko více zrychlovat, kdybych teda měl zmínit i něco negativního. Ale ty její pohyby pánví jsou něco neskutečného, občas mě s ní až ohrožuje!

Herci většinou mají nějakou průpravu, hudebníci zase cit pro rytmus... Jak tuto vybavenost hodnotíte u Andrey?

Když byl první trénink, měl jsem pocit, že úplně neslyší hudbu. Věřil jsem, že člověk ji buď slyší, nebo ne. Už si to nemyslím. U Andrei se to vyvíjí a já koukám jako blázen. Dnes se jí nebojím pustit jakoukoli hudbu k tanci.

Zmínil jste, že u sportovců může být problém neflexibilita těla – co je naopak jejich výhodou?

Sportovci jsou opravdu zvyklí makat. Je vtipné, že Andrea se do drilu hrne víc než já. Kolikrát bych dal pauzu nebo dal kratší trénink, ale ona jede a je neuvěřitelně cílevědomá. Navíc velice kladně hodnotím taky to, že nejde z kroku, který není hotový. Je v tomhle velice důkladná a důsledná.

Martina Viktorie Kopecká
Marek Dědík

Martina Viktorie Kopecká:

Nekonvenční duchovní nemusí být nutně divoch

Čím byste byla, pokud byste nebyla duchovní?

Kromě toho, že jsem duchovní, tak jsem také psychoterapeut. A obojím jsem ráda. Pokud bych si měla znova vybrat, tak bych byla buď mořeplavcem, nebo sochařkou.

Co berete jako svůj největší úspěch?

Jsem šťastná, že se mi daří nacházet cestu k ostatním církvím a ostatním náboženstvím. Daří se nám spolupracovat, můžeme si důvěřovat. Samozřejmě jako velký úspěch považuji i pár setkání s papežem Františkem a to, že jsem o svém životě ve službě mohla napsat knihu.

Jak vnímáte porotu ve StarDance?

Dříve jsem nebyla divačka StarDance, takže nevím, co mě čeká, ale celý svůj život se setkávám s posuzováním. Ať už jde o mé bývalé šéfy v korporátu, nebo teď, když dostávám zpětnou vazbu v církvi i mimo ni. A tak si říkám, že tanec je něco, co jsem se začala učit druhého srpna, a určitě v tom nebudu tak dobrá jako v něčem, co jsem sama objevila jako určité obdarování.

Vnímáte účast ve Star Dance jako další krok v boření předsudků o tom, jak má a nemá vypadat duchovní?

Spoustu lidí mi říká, že jsem nekonvenční farářka, a čtu to o sobě i v médiích, což mě těší, jelikož být nekonvenční pro mě představuje hledání nových cest a boření stereotypů. Nemyslím si, že nekonvenční farář musí být nutně divoch, který porušuje pravidla. Spíš to pro mě představuje otázku nových obzorů, které objevuji. Na cestách se člověk učí radovat z domova – a tohle je podobné, výprava do světa tance mě nevzdaluje od služby, spíš naopak.

Dostala jste někdy zprávu od mladé dívky, kterou jste přesvědčila k tomu, aby se také stala farářkou?

Psala mi maminka jedné holčičky, že by její dcera ráda studovala teologii. Pamatuji si také, že jednou u nás zazvonila maminka s dívkou jménem Viktorka. Byla to obrovská náhoda – tou dobou už jsem v kostele vůbec neměla být. Zrodilo se z toho krásné přátelství. Ona se věnuje tanci, různým ekologickým projektům – s ní jsem začala přípravu ke křtu, pak jsme ji kvůli koronaviru zatím nedokončili a Viktorka je už slečna. Obecně se však snažím vytvářet klima, které je k dětem přátelské. Občas se nějaké z nich během bohoslužby hlasově projeví, ale jak řekl papež František: „To je hudba, která má

znít z kostelů!“ Musím ale říct, že děti jsou velmi nemilosrdné – když přijde škola, tak z toho mám vždycky vítr...

Přiznala jste, že jste si účast v soutěži dlouho nerozmýšlela, přesto ji považujete za citlivou, jelikož tanec podle Vás představuje sexuální schematismus ve smyslu rituálu k páření. Jak to jde dohromady s Vaší úlohou duchovního?

Asi by to bylo komplikované, kdybych žila v celibátu, ale tím, že naše církev farářům umožňuje ženit se a vdávat se, tedy navazovat vztahy a poznávat i tuto rovinu života, tak mi to v takovém rozporu nepříjde. Nicméně tanec představuje opravdu intimní záležitost, dialog dvou lidí, vyprávění jejich příběhu. Zároveň nejde jen o komunikaci v páru, ale i objeovávání sebe samotných.

Po gymnáziu jste šla pracovat do velké firmy, práce tam Vás však nenaplněovala – nebála jste se, že se během StarDance zase setkáte s jistým druhem vyčerpání?

Od doby, kdy jsem odešla z korporátu, paradoxně pracuji mnohem více, ale zase mi to dává smysl a dělám to ráda. Jinak problém s časem mám vždy enormní. Ráno trénuji, pak přijdu domů, najím se a pracuji třeba do jedenácti do večera. Lidé, které připravuji ke křtu či ke svatbám, mají většinou čas večer. Víkendy obecně moc volné také nemívám, ale to je zkrátka realita duchovní služby.

Jak reagují Vaši kolegové duchovní a lidé, kteří chodí do kostela, na to, že jste ve StarDance?

Kolegové mě v tom podporují, já stále počítám s tím, že po sobotní premiéře přijdu v neděli do kostela, takže nepotřebuji žádné úlevy. Diskuze na sociálních sítích jsem přestala číst, jelikož to pro mě bylo čas od času zraňující, nicméně mnohem více převažovaly pozitivní ohlasy nad kritikou. Ve všech sférách se snažím dělat, co můžu, a zatím nejsem na pokraji zoufalství, mám pocit, že to i fyzicky zvládám. Naopak si u toho tak odpočinu od starostí spjatých se službou, že mi ten pohyb vlastně více umožňuje soustředit se na ni samotnou.

Myslíte si, že se tanci budete věnovat i po StarDance?

Určitě! Vlastně si už nedokážu představit, že když vyletím, tak v pondělí nebude trénink. Nemám strach z toho, že nevyhraju nebo že skončím moc brzo. Bojím se spíš toho, že o tanec přijdu.

Marek Dědík:

Lidé se často ptají: „A paní farářka si může vzít sukni?“

Čím byste byl, kdybyste netancoval?

Vždy jsem chtěl být zpěvákem, ale hlasově bohužel nemám ani na karaoke.

Co považujete za svůj největší úspěch v tanci?

Samozřejmě všechny tituly a vítězství a pak také to, že jsem díky tanci poznal kus spoustu míst a spoustu lidí, což tomu přidává ještě jinou hodnotu.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka ze StarDance?

Že žádná z mých partnerek nezapomněla choreografii.

Jaká je Martina tanečnice a jaké tance jí více baví?

Chce se učit a zlepšovat, což je úžasné. Vůbec to tedy nemá jednoduché, jelikož každý tanec má svůj charakter, je složité přepnout. Ona se s tím snaží zdárně bojovat. Samozřejmě neustále máme co zlepšovat, budou za tím hodiny a hodiny práce. Myslím si, že Martina se více vidí v latinské části, a když na tom zapracuje, tak jí to také, tak jí to také půjde. Zároveň má v sobě přirozenou eleganci, jemnost a lehkost – tím, jak se pohybuje, jak mluví a co dělá – a to zase představuje devízu standardních tanců. Možná se tak nakonec budeme věnovat méně latině než standardu.

Jak vnímáte roli poroty ve StarDance?

Porota tam je od toho, aby řekla, co je potřeba zlepšit. Hodnocení záleží na tom, co předvedeme. Samozřejmě Martinu trošku připravuju na to, jaký kdo je.

Kolik času protančíte a jak probíhal výběr hudby?

Trénujeme prakticky denně dvě až tři hodiny. Při výběru hudby docházíme vždy k nějakému kompromisu, který se líbí nám oběma.

Martina je snad teprve druhou duchovní, která kdy ve všech StarDance tancovala. V čem je to jiné oproti ostatním povoláním, se kterými jste doposud tančil?

No právě! Komu se to poštěstí tancovat s farářkou? Ne, vážně, Martina je lidská a má velký smysl pro porozumění, ať už jde o kohokoliv, a já jsem velice rád, že s ní můžu tancovat. Do kostela sice nechodím, ale věřím, že je tu někdo nad námi. Chtěl bych se určitě zastavit na mši, kterou celebruje se určitě zastavit na mši, kterou celebruje Martina. U nás totiž panuje přesvědčení, že církev neustále funguje jako ta staromódní instituce. Lidé se mě často ptají: „A paní farářka si tam může vzít sukni?“, stále mají představu, že duchovní se od rána do večera modlí v kostele.

Mirai Navrátil
Lenka Nora Návorková

Mirai Navrátil:

Když nemůžeme, chodíme více jíst

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?
Prý to bylo asi v osm hodin večer.

Co byste dělal, kdybyste nebyl muzikant?

Asi bych se věnoval tomu, co jsem vystudoval, takže právu, ale Bůh ví. Ale tuším, že u klasické právníčiny bych neskončil.

Co považujete za svůj největší pracovní úspěch?

To, že jezdíme po republice a chodí na nás tisíce lidí. Vážím si všech ocenění, ve finále to však směřuje k té hlavní notě a tou je, že na tu kapelu chodí lidé a jsou schopní si za kapelou i dojet přes celou republiku.

Jaké je Vaše nejoblíbenější roční období?

Já mám rád letní večery.

Obáváte se poroty ve StarDance?
Z toho hodnocení mám samozřejmě strach.

Váš první velký hit se jmenuje „Když nemůžeš, přidej“ – nepopichuje Vás tímto refrémem Vaše taneční partnerka Lenka Nora Návorková?

Ani ne, spíše přidáváme četnost návštěv Pitevny, což je pracovní název pro občerstvovací místo v České televizi. Takže když nemůžeme, chodíme více jíst, ale na figuru to zatím nemá moc vliv. Ten výdej je značný.

Navštěvoval jste českou i japonskou základní školu – jak byste tyto zkušenosti porovnal?

Nemohu to úplně porovnat, jelikož v Japonsku jsem chodil do školy vždycky tak na měsíc, měsíc a půl. Když tady skončil školní rok, tedy v červnu, tak jsem posléze šel do školy do Japonska. Pokud bych to ale i přesto měl srovnat, tak v Japonsku je vše formálnější, uspořádanější, děti nosí uniformy... Sami jsme si chystali obědy, děti fungovaly a více nás tam učili samostatnosti a připravovali na budoucí život. Spíše mi vyhovuje česká uvolněnost.

Do patnácti let jste hrál závodně tenis a ke sportu máte dlouhodobě blízko, s fyzickou kondicí tedy asi problém nemáte, že?

To je otázka především pro mou taneční partnerku... Ale kondice jako taková je, myslím v pohodě. Větší potíže mi dělá můj

pohybový aparát – mám dojem, že jsem zralý na nějaký kloubní přípravek. Takže se více věnuji strečinku. Třeba pravou kyčel při latině cítím opravdu hodně. S kondicí ale problém nemám.

Troufnete si na tradiční japonský tanec?

Pokud bych měl dva měsíce na trénink, tak určitě. Takhle z fleku mě ale vlastně žádný ani nenapadá. Maximálně snad nějaká karatistická sestavička.

Obecně prý máte velice rád výzvy a StarDance berete jako jednu z nich. Co bude následovat po tančení?

Uvidíme, co mi život nadělí. První výzva přišla během covidu, to byl závod B7... Rok po něm následovalo StarDance... Uvažoval jsem, že bych se vrátil k tenisu nebo golfu a nebo úplně k jinému sportu, kterému bych se rok pořádně věnoval a chtěl bych se v něm dostat na nějakou slušnou úroveň.

Lenka Nora Návorková:

Kdyby Mirai potřebovali vokalistku, jsem k dispozici

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?
Narodila jsem se ve tři čtvrtě na dvanáct dopoledne a hned šla na oběd.

Jaký je Váš největší taneční úspěch?

Čtyři tituly mistra republiky, účast na mistrovstvích Evropy a světa, umístění v top 48 v největší soutěži na světě Blackpool Dance Festival.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka na StarDance?

Je jich spousta, ale největší a nejkrásnější je finálové kolo, ze kterého si vlastně nic moc nepamatují, a hlavně pak vítězství.

Jaké je Vaše nejoblíbenější roční období a denní doba?

Za mě určité jaro. Čas se pak odvíjí právě od ročního období. Na jaře jsou to odpoledne.

Jak vnímáte porotu ve StarDance?

Poroty se rozhodně nebojím, naopak jsem zvědavá na její postřehy. Po tanci samotném s tím už člověk stejně nic neudělá.

Kolik času protančíte?

Chodíme trénovat tak pětkrát šestkrát týdně a tančíme tak dvě tři hodiny. Mimo StarDance tančím ale prakticky pořád.

Jak je na tom Mirai s fyzickou kondicí?

Myslím, že to není vůbec špatné – když jsem ho ostatně viděla na koncertě, jak tam řadí... Když zmiňoval svůj problém s pohybovým aparátem, tak jde především o to, že je to pohyb, na který není zvyklý.

Můžete z dosavadních tréninků říct, co je jeho silnější stránka a co naopak slabší?

Slabší stránku zatím představuje držení ve standardu, obecně postavení vrchní části těla. Jelikož občas musí být člověk opravdu tak, jako když spolkne ramínko. Silnou stránku určitě představuje to, že dobře slyší hudbu, což se tedy vzhledem k tomu, že je muzikant, předpokládalo. Mimochodem práce s hudbou dělá problém i spoustě profesionálních tanečnicků.

Jak se pro něj sestavují choreografie? Před tím jste tancovala s Jiřím Dvořákem – v čem je to jiné?

Hrozně nerada bych to srovnávala, tohle je absolutně nová kapitola. Každý z nich je osobnost. S Miraiem jsme stejně staří, tak bych to tancování ráda pojala jinak. Jirka byl džentlmen a elegán – předpokládalo se, že takové bude i to tancování. Bylo a já jsem se hodně vyřádila. Tady to však bude jiné – mladistvější. Tím pádem mám jiné možnosti, ale hodně to záleží na hudbě a tematických kolech. U mě to vlastně ani tak neleží na tom člověku jako takovém, ale na tom, jaká je hudba. Tu jsem se snažila vybrat tak, aby k Miraiovi co nejlépe pasovala.

Posloucháte Miraiovu hudbu?

Už po první tiskovce jsem si na Spotify poslechla obě alba a už jsem byla i na koncertech, takže kdyby potřebovali vokalistku, jsem k dispozici!

Marika Šoposká
Robin Ondráček

Marika Šoposká:

Ze StarDance mám zatím jen samé pozitivní emoce

Co byste dělala, kdybyste nebyla herečkou?

To bych byla asi průvodkyní, rozhodně bych hodně cestovala.

Co Vám evokuje StarDance?

Zatím musím zmínit jen samé pozitivní emoce: radost, těšení a dobrou energii z tance.

Jaké je Vaše nejoblíbenější období?

Preferuji jaro a léto.

Co vnímáte jako největší úspěch v kariéře?

Nejvíce si vážím nízkorozpočtových záležitostí, které diváci moc neznají. Hrozně ráda vzpomínám na studentský film Bába, který tehdy vyhrál studentskou sekci v Cannes. Dále mám například ráda film Poupata.

Máte strach z poroty, nebo se na ni naopak těšíte?

Zas až tolik se neobávám, zatím na mě totiž působí všichni čtyři jako velice milí lidé. Vnímám je zatím tedy spíše jako lidi než jako porotce. Jsem však připravená i na kritiku.

Jste spoluautorkou úspěšné knihy Sedmilhářky, myslíte, že se během StarDance dočkáte dalších historek, které by si zasloužily zpracování?

Během StarDance určitě načerpám spoustu a spoustu inspirace, jen nevím, zda to bude publikovatelné knižně a jestli by to mělo být pokračování Sedmilhářek. Přece jen je to kniha moje a Bereniky a zatím nic neplánujeme, jelikož teď máme každá jiné věci v životě, ale kdybych mohla něco vydat sama, tak bych se tomu asi nebránila.

Otextovala jste také několik písní na album Kruhy – máte tedy k hudbě a rytmu blízko?

Tak jako mám ráda tanec, mám samozřejmě ráda i hudbu, protože to patří k sobě. Ráda hudbu poslouchám, ale neumím zpívat, takže jsem nikdy nepřemýšlela nad tím, že bych hudbu sama nějak vytvářela. S textováním to byla vlastně náhoda, jelikož šlo o mou kamarádku Ivanku Korolovou, která zrovna vydávala desku a nabídla mi, jestli bych to nechtěla zkusit, tak jsem to zkusila. Ale že bych se považovala za nějakou textařku, to tedy úplně ne...

Máte dvě děti – bude Vám to starší v televizi fandit?

Já myslím, že určitě. Už teď spolu StarDance řešíme – zrovna včera jsem Benovi vyprávěla, jak jsme točili znělku a o čem to bylo. Hrozně ho to zajímalo. Myslím, že soutěž bude prožívat se mnou.

Jak zvládnete náročný režim soutěže s péčí o ně?

Každý, kdo má děti, to asi zná, a to ať má jakoukoliv práci. Samozřejmě jde o produkčně dost složitou záležitost. Ale mám kolem sebe spoustu lidí, kteří mi pomáhají, takže to nějak zvládám.

Vaše první role byla v pohádce, posléze jste se v nich objevovala poměrně často – chtěla byste si ve StarDance stříhnout i nějaký tanec s princeznovskou stylizací?

To vlastně asi úplně ne... Teď už jsem tedy princeznu dlouho nehrála a myslím, že už ani nebudu, nicméně jednu dobu jsem jich měla tolik, že jsem posléze další princeznovskou roli už ani nechtěla. Baví mě spíše ty protiúkony, takže bych takový tanec asi mít ani nemusela...

Kromě pohádek jste účinkovala také v seriálu První republika, tedy dobové záležitosti, ke které patří i kostýmy. Ty si pravděpodobně užijete i ve StarDance – těšíte se i na toto?

Ano, jsem holčička, takže to samozřejmě mám ráda! Musím říct, že všechny zkoušky a sedánky s Tatianou Kovaříkovou, která dělá kostýmy celé StarDance, jsou pro mě milé a příjemné. Tatiana je skvělá a navíc jde i po naší zpětné vazbě, takže to není jen o tom, že by nám nadiktovala, co si obléct, ale řeší to s námi a vymýšlíme to tak trochu s ní.

Robin Ondráček:

Marika má výhodu v obrazové paměti

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Dopoledne ve tři čtvrtě na deset v neděli ráno.

Co považujete za největší úspěch svojí taneční kariéry?

S partnerkou jsme byli čtvrtí na mistrovství světa v deseti tancích.

Jak vnímáte porotu ve StarDance?

Jde o součást pořadu, jsem na kritiku

zvyklý i z běžného tancování. Vždy je na čem pracovat.

Co Vám evokuje StarDance?

Jde o komplexní zážitek: zábavu, zároveň mě baví vyučovat tanec. Ten samotný proces mi přináší radost, i když je to někdy náročné.

Kolik času týdně protančíte?

Trénink máme čtyři hodiny, z toho tak tři a půl hodiny opravdu tančíme. Je to zhruba čtyřikrát pětikrát do týdne. Mimo StarDance už je to méně, jelikož s partnerkou více učíme, nicméně běžně se trénuje dvě tři hodiny denně, pět šest dní v týdnu.

Jaká je Vaše nejoblíbenější roční doba?

Něco si najdu na každém z těch období.

Co Marice jde? Latina, nebo standard?

Ona má výhodu v obrazové paměti, takže se pohyby velmi rychle učí i v tom standardu. U toho jsme třeba používali i nějaké pomůcky. U samby jsem třeba ze začátku chodil vedle ní a ona, když ty pohyby viděla, tak je kopírovala, což bylo dobré a značně mi to urychlilo práci.

Mluvila Vám do výběru hudby, nebo jste se shodli?

Marika mi poslala pár písniček, které se jí líbí, ale bohužel se na ně moc nedala stavět choreografie na vybrané tance. Tak se mě zeptala, jestli mi do toho nemá mluvit...

Jaký tanec byste si s ní chtěl zatancovat nejvíc?

Zrovna trénujeme Cha chu a mám z toho dobrý pocit a moc pěknou choreografii máme na Quick-Step.

Byl jste se už na Mariku podívat v divadle nebo to plánujete?

Marika mě pozvala na premiéru hry Holky jako květ, tak se tam chystám a moc se těším, že ji uvidím v jejím prostředí.

Pavel Trávníček:

Helena Růžičková mě unesla jednou rukou

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Už si to nepamatuji, zapomněl jsem to.

Co byste dělal, kdybyste nebyl herec?

Já jsem chtěl jít na stomatologii a skoro se mi to povedlo. Takže bych byl pravděpodobně zubař.

Co považujete za svůj největší herecký úspěch?

To, že jsem se dožil celkem vysokého věku.

Jaká je Vaše oblíbená roční doba a čas?

To se mění... Teď už mám například nejradši jaro, jelikož vše ožije a rozkvetne. A pak hned v závěsu je léto – ideální u Středozemního moře. Z denní doby je to večer.

Kvůli Star Dance jste chtěl přestat s kouřením – povedlo se?

Nechtěl jsem vyloženě přestat, ale spíše ubrat. To se povedlo, byť je to náročné. Nesmí to tak tedy vypadat, ale náročné to skutečně je.

Slavná taneční scéna s Helenou Růžičkovou prý byla momentální improvizací?

Ano, řekli to tajně jen Heleně Růžičkové, aby mě unesla, a ona na to prý zareagovala slovy: „Jako prd.“ A skutečně mě tehdy jednou rukou popadla a odnesla mě.

Troufnul byste si na něco podobného i s Veronikou Lálovou?

Tak Veroniku bych unesl hravě, jelikož ona je éterická bytost. Ale ještě zajímavost k té Heleně: jediný, kdo ji unesl, byl Jirka Hrzán. To bylo vždycky velice komické – protože byl malý, a když ji zvedl, tak nebyl vidět. Vypadalo to tedy, jako kdyby plula vzduchem.

Jsou si Veronika Lálová a Helena Růžičková jako tanečnice přece jen v něčem podobné?

Všeobecně se ví, že Helena Růžičková chtěla být baletka nebo tanečnice, což se jí však nějak nepodařilo. Pohybově však byla velice mrštná a šikovná, takže se s ní ty scény natáčely dobře. Veronika i Helena dobře tančily.

Máte čtyřletého syna – myslíte, že Vás už bude sledovat v televizi a fandit?

On k tomu má velice nedůvěřivý vztah, když se na televizi dívá a jsem v ní já, tak se střídavě mrkne na televizi, na mě, na

televizi, na mě a jde pryč. Nedokáže si to zatím srovnat v hlavě.

Před časem jste žertoval, že s herectvím skončíte – jste ale připraven na opak? S tím, že po StarDance se Vám roztrhne pytel s pracovními nabídkami?

Časem jsem zjistil, že je plno věcí důležitějších než divadlo a herectví. Já už jsem hrál dost, nyní ať hrají mladší.

Měl jste obecně k tancování blízký vztah?

Herci jsou tak vycvičení už od školy, jelikož mají „pohybovku“ – tedy tance, pantomimu... Odtud herci odchází poměrně dobře vybavení – tedy pokud tam chodí. Všeobecnou pohybovou přípravu jsem tedy absolvoval.

Lidé si často nařikají na náročné tréninky – jak je zvládáte Vy?

Každý den ráno mě bolí celý člověk, ale jakmile začneme trénovat, tak to zase přejde, z čehož plyne poučení, že člověk se má hýbat.

Jaký je pan Trávníček tanečník?

Na začátku je to pro každého náročné a já vidím, jak se neuvěřitelně snaží. Jak se mu úplně vaří v hlavě, protože tolik nových informací je těžké zpracovávat. Po měsíci trénování se rozhodně nedá říct, jaký je kdo tanečník, spíš můžete vidět, jak se kdo snaží – a Pavel se opravdu snaží.

Půjdou mu spíš standardní tance, nebo latina?

Já myslím, že pokud ještě dáme dohromady to držení těla, tak to budou standardy. Přeci jen jsem při nich Pavlovi blíže a dokážu ho více vést. Ta latina je v tomto složitější.

Kolik času protančíte?

Tréninky máme čtyřikrát týdně a každý trvá tak dvě hodiny.

Využijete ve StarDance nějak legendární Popelku?

Ano, využijeme.

Veronika Lálová:

Kdybych netančila, byla bych paní učitelkou

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Myslím si, že někdy kolem jedné hodiny odpoledne, ale jistá si tím nejsem.

Co považujete za svůj největší taneční úspěch?

To, že mě to živí. Vždycky jsem se chtěla živit tím, co mě baví, a to se povedlo.

Jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka na StarDance?

To je těžké, celkově vzpomínám na StarDance hezky. Proto jsem tu také znovu.

Co byste dělala, kdybyste nebyla tanečnicí?

Pokud bych netančila, tak bych byla paní učitelkou ve škole.

Jaká je Vaše nejoblíbenější roční a denní doba?

Já mám zcela bezpodmínečně nejraději léto, potřebovala bych ho celý rok, abych byla v pohodě. Ze dne mám ráda dopoledne, mám totiž nejvíce energie.

Pavel Trávníček
Veronika Lálová

Tomáš Verner
Kristýna Coufalová

Tomáš Verner:

Na parketu si připadám jako nahý

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Jaká denní doba je Vaše nejoblíbenější?

Rozhodně večer, ráno sice přijdu a odpracuju, ale není v tom život.

Kým byste byl, kdybyste nebyl krasobruslařem?

Byl bych pořád sportovcem, akorát bych si vybral kolektivní sport.

Bojíte se poroty ve StarDance?

Já se na ni spíše těším, protože my jsme si v krasobruslení po svém výkonu s porotou nemohli popovídat, nebyla tam interakce. Tedy ne že bychom jim teď mohli odmlouvat, ale poroty jsem se nikdy nebál. Jde totiž především o náš výkon na parketu.

Prý jste na účast ve StarDance kývl i proto, že jste chtěl znovu zažít tréninkový dril?

To jsem chtěl, ale už jsem si to rozmyslel a nechci. Vylosovali nám sambu, a to jsem nepochopil, zda dělám atletiku, nebo taneční sport. To se člověk skutečně nestačí divit! Ne, samozřejmě jsem za ten dril i trénink rád, jen to tělo nefunguje takovým způsobem, jakým bych si představoval.

Získal u Vás tanec větší respekt díky náročným tréninkům? Jste bývalý sportovec a mohl byste ho brát jako méně náročný.

Jelikož jsem bývalý krasobruslař, tak se sám s tímhle přístupem potýkám celý život: je sport a pak krasobruslení a pak je tanec. V krasobruslení jsou trojité, čtverné skoky, což se dá brát možná jako atletika, a zbytek je umělecký dojem. U tance se na první pohled může zdát, že spočívá jen v uměleckém dojmu, při pohledu ze zkušebny to najednou obsahuje spoustu prvků, které mají jasnou podobu, strukturu a provedení. Bohužel jsem zjistil, že tady se opravdu nedá nic ošálit. Kristýna mi vysvětlila, že porota vidí opravdu všechno. I kdybych měl dlouhé kalhoty, poznají, jestli jsem šel přes špičku, nebo přes patu, zda je noha dopnutá, nebo není... Teď si na tom parketu připadám tak trochu nahý. Doufám, že mě tento pocit opustí a zlepší se to. Nikdy jsem si o tanci nemyslel, že je pouze uměním, tanec je fyzicky náročný a myslím si, že pro zdraví národa bych všem párům doporučil chodit pravidelně tančit. Je to skvělý pohyb a kondičku získáte rychleji než ranním během.

Vy sám chcete po StarDance chodit tancovat?

Stoprocentně budu se svou partnerkou chodit tančit. Mimochodem – to byla jedna z podmínek, abych do StarDance mohl jít, aby mi to bylo doma povoleno. Zní to možná hloupě, ale kolem StarDance je vždy hodně bulváru, ale přeci jen, aby partner snesl tento blízký kontakt s druhým pohlavím, je věc celého manželského páru. Nicméně já jsem tu povolenku doma dostal právě díky tomu, že pak budeme chodit tančit.

Co Váš syn Tomík, bude Vaši účast v soutěži už vnímat?

Sice dělá teprve první krůčky, ale hudba jako taková pro malého Tomíka představuje něco, co ho dokáže rozveselit v každé situaci, hudbu miluje a u nás doma ji slyší velmi často. StarDance tak bude vnímat jen hudebně, vizuálně zřejmě příliš ne.

Vedl byste ho spíše ke krasobruslení, nebo k tanci?

S taneční partnerkou Kristýnou jsme si sedli v mnoha věcech, mimo jiné i v tom, že jsme oba prošli mořem sportů, než jsme si vybrali ten svůj. Tohle bychom se ženou přesně chtěli dát i Tomíkovi – chtěl bych, aby uměl bruslit, aby uměl běhat, hrát fotbal, tenis, a jestli si bude chtít vedle gymnastiky vyzkoušet i tancování, tak my budeme jedině pro.

Sám občas moderujete – ve StarDance tuto roli zastává Marek Eben, který patří mezi špičku. Šel byste za ním pro nějaké moderátorské rady?

Ne, moje moderování je rozhodně zcela jiné než moderování Marka Ebena, který má společenský rozhled, takové znalosti a češtinu, že se k němu ani nedá přiblížit. Nechci mu lacině lichotit, ale vůbec se nedá přiblížit jeho majestátu a kultuře projevu. Já se taky nikdy netlačím do moderování věcí, které jsou celospolečensky sledované. Moderuji spíše sportovní akce a do sportu mám, myslím, nějaký vzhled a mohu při komentování projevít svůj názor. V pozici, kde se nachází Marek Eben, může samozřejmě také zrcadlit svůj názor, protože jeho rozhled, zkušenosti, historiky a to, jak je umí podat – něčeho takového se za mě nedá docílit. Leoš Mareš je jedním z nejbystřejších a nejpohotovějších moderátorů, ale jsou to zcela rozdílné cesty. Ne jako den a noc, Marek Eben má zkrátka svůj trůn, na kterém je zcela nedostižný. Možná to spočívá i v tom, že se na něj sám nějak necpe.

Kristýna Coufalová:

Porota je vždycky férová

Jste vůbec první královnou tanečního parketu. Co s Vámi od této doby bylo?

Já pak ještě začala závodně tančit v DSP Kometa Brno společně s Robinem Ondráčkem. Dostudovala jsem vysokou školu. A taky jsem se stala maminkou dvou holčiček Bereniky a Deborcky.

Jakou máte nejhezčí vzpomínku na StarDance?

To se asi nedá vybrat jedna... A je to už patnáct let! Bylo to jak někde na táboře. Spousta srandy a zábavy, k tomu se plnil úkol – naučit se tanec během týdne.

Jste v kontaktu s Romanem Vojtkem? Zatančíte si spolu ještě někdy?

Občas si napíšeme na Instagramu. Nebo k narozkám. Ale už netančíme. Poslední vystoupení jsme měli v roce 2018, tedy dvanáct let po soutěžení.

Motivem jedenácté řady StarDance je čas. Znáte čas svého narození?

Byla jsem narozená ráno. Mamka mi říkala, že v devět. Místem mého narození je Olomouc.

Jaká denní doba je Vaše nejoblíbenější?

Así ráno. Nebo i večer? Vlastně je mi to úplně jedno. Útlum mám vždy jenom po obědě.

Co byste byla za povolání, kdybyste nebyla tanečnicí?

Asi paní učitelka.

Bojíte se poroty?

Nebojím, porota je podle mě vždycky férová. Mám respekt z toho přímého přenosu jako takového. Doufám, že to nazkoušíme během čtvrtku a pátku na místě tak, že v den přenosu už budeme jen pozitivně nabuzení. Největší výzvou je čtvrtek, kdy se přijde do nových prostor. Zkušebny jsou sice krásné, ale tancovat na místě přenosu je vždy něco trochu jiného. Před porotou se nemáme čeho bát. Když to bude špatné, tak porota zkrátka řekne, že je to špatné. Pokud to bude dobré, tak nás pochválí.

Co Tomáše Vernera baví za tance a co mu jde?

Jde mu všechno. Věřím, že tím, že tančit se mnou bude „desítkář“, mu půjde jak standard, tak latina.

Co považujete za svůj největší úspěch v tanci?

Tříkrát těsně za branami finále na Mistrovství České republiky v deseti tancích.

Odpoledne se StarDance na Zlaté Praze

sobota 25. září, náměstí Václava Havla, Praha 1

Ani letos nebude na Mezinárodním televizním festivalu Zlatá Praha chybět populární taneční program s hvězdami StarDance. Odpolednem provede Daniela Písařovicová spolu s Markem Zelinkou. Uvedou celou řadu známých osobností a tanečnicků, kteří v minulosti ve StarDance soutěžili. Z desáté řady se připomene Mirek Hanuš se svou taneční partnerkou Adrianou Maškovou, společně zatančí tango a v půlhodině provedou přítomné základy jivu. Martin Procházka zavzpomíná s Terezou Pruckovou na pátou řadu, ve které se probojovali až do finále. Diváky tentokrát naučí mambo, sami předvedou ukázkou tanga. Nebudou chybět ani krátké rozhovory a autogramiáda s letošními soutěžícími.

Web ČT a Děčka

Na webové stránce StarDance bude k vidění archiv soutěžních tanců z předešlých řad. Ty budou filtrovatelné podle řady, tance, osobnosti a tanečnicka/tanečnice, a to po celou dobu soutěže. Dostupné bude i Markem Ebenem oblíbené pexeso. Web přinese samozřejmě také informace o současných párech, bohaté fotogalerie nebo třeba videochaty.

www.ceskatelevize.cz/stardance

Stejně jako u minulých ročníků připravujeme stránku pro děti, které taneční soutěž sledují. Na stránce se jim v krátkých videích představí všichni soutěžící. Dále na ní najdou hry a pořady, které se StarDance souvisejí, nebo vzkazník, prostřednictvím kterého mohou poslat zprávu svým favoritům, porotcům i moderátorům pořadu.

Zároveň mohou na webu i sociálních sítích soutěžit o ceny. V každém z deseti kol budou vybráni čtyři výherci – první dva získají batůžek s logem StarDance a upomínkové předměty Děčka, další dva pak odměnový balíček. K tomu bude každý týden vybrán jeden výherce na sociálních sítích. Obrázky ze soutěže se pak předají tanečním párům, které si jimi mohou vyzdobit šatnu. Soutěž začne 13. října.

www.decko.cz/stardance

Tanec na ČT edu

Čím dál častěji se hovoří o tom, že děti v České republice mají nedostatek pohybu. Pohyb dětí je velmi důležitý a je dobré jej podporovat v jakékoliv době a podobě. I proto ČT edu fandí StarDance, díky kterému každý rok stoupá zájem o tanec a pohybové aktivity. StarDance je pořad velmi oblíbený mezi všemi generacemi, včetně mladších i starších dětí. Proto ČT edu připravuje novou kapitolu, kde návštěvníci najdou různé aktivity a videa spojená s tancem na jednom místě.

www.decko.cz/stardance

StarDance v pořadech České televize

Informace o dění ve StarDance se objeví i v dalších pořadech České televize. Každé pondělní ráno bude StarDance tématem ve Studiu 6. Soutěžící budou pravidelnými hosty pořadu Sama doma a živé vstupy přinese i zpravodajská stanice ČT24 nebo Události v kultuře.

#StarDance11 na sociálních sítích

@stardancecz

@stardancecz

@stardancecz

Na sociálních sítích se diváci mohou těšit na spoustu zábavy ze zákulisí pořadu – ať už jsou to takeovery z tréninků, backstage z příprav pořadu nebo reportáže z jednotlivých večerů. Fanoušci si také mohou otestovat své znalosti v zábavných kvízech s jednotlivými páry a jako každý rok je čekají i soutěže o zajímavé ceny. A nebude chybět ani tanec! Pro fanoušky je připravená taneční výzva, tzv. dance challenge, ve které si lze otestovat, jak by kdo na tanečním parketu dokázal zazářit. Těšíme se na vás na Facebooku, Instagramu a TikToku letošní StarDance!

StarDance... kolem dokola

Pořad letos už po jedenácté přinese exkluzivní pohled do zákulisí taneční show. Na rozdíl od programu, který doprovází britskou předlohu Strictly Come Dancing, se „Kolem dokola“ vysílá od soboty do soboty. Tancující hvězdy se zde svěří Tereze Kostkové s tím, co by nikomu jinému neřekly. „V Česku jsme vůbec poprvé zkusili tento formát připravovat na denní fázi a vyšlo to! Nabídneme tak pohled přímo do kuchyně příprav na sobotní přenosy. Každý den, pár minut po Událostech,“ říká scenárista a režisér Jiří Podlipný.

StarDance XI

režie: Roman Petrenko
kreativní producentka: Lucie Kapounová
výkonný producent: Vojtěch Svoboda
manažer realizace: Viktor Průša
vedoucí projektu: Barbora Suchařípová
vedoucí produkce: Cyril Hirsch
dramaturgie: Matěj Randár
scénář: Barbora Suchařípová a Marek Eben
pomocná režie: Jan Fronc
kamera: Vlado Valko
odborný poradce: Marek Zelinka
hudební aranže: Martin Kumžák
hudební dramaturgie: Jan Tengler
architekt: Jaroslav Svoboda
set designer: Adam Pitra
kostýmní výtvarnice: Tatiana Kovaříková
lícení: Pavel Bauer
účesy: Blanka Hašková
průvodci pořadu: Marek Eben a Tereza Kostková

StarDance... kolem dokola

režie: Jiří Podlipný
vedoucí produkce: Johana Vejvodová
kamera: Petr Hykš

Znělka a kampaň

režie: Jan Bártek
idea maker: Eva Dvořáková

Kontakty pro média

Aneta Veselská | tel.: 736 531 243
aneta.veselska@ceskatelevize.cz
Daniel Maršalík | tel.: 606 464 922
daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

Fotoservis České televize

Pavel Král | tel.: 736 531 043
pavel.kral@ceskatelevize.cz | ftp://www.ceskatelevize.cz
<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>